

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 1 2017, nummers 1 – 42 dinsdag 10 januari 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 - 361 10 20

Citeertitels JnB 2017, 1

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht	10
Handhaving.....	11
Omgevingsrecht.....	13
Wabo.....	13
8.40- en 8.42-AMvB's	18
Werkloosheid.....	19
Bijstand	22
Bestuursrecht overig.....	22
Belastingdienst-Toeslagen	22
Drank- en horecawet	23
Wegenverkeerswet	25
Wet arbeid vreemdelingen	25
Wet openbaarheid van bestuur	26
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag	28
Wet wapens en munitie	30
Vreemdelingenrecht.....	31
Regulier	31
Inreisverbod	31
Asiel	32
Richtlijnen en verordeningen	39

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 1

MK CRvB, 20-12-2016 (publ. 21-12-2016), 16/1880 PW-T

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb 4:6

NE BIS IN IDEM. Wijziging jurisprudentie. Bij uitspraak van 23 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3131](#), heeft de Afdeling haar rechtspraak over de toetsing door de bestuursrechter van besluiten op een herhaalde aanvraag of een verzoek om terug te komen van een besluit gewijzigd. De Raad onderschrijft de uitspraak van de Afdeling en neemt de daarin onder 3.2 tot en met 3.7 gegeven overwegingen over. Dit betekent dat ook de Raad met onmiddellijke ingang de in de overwegingen 3.2 tot en met 3.6 van de uitspraak van de Afdeling weergegeven nieuwe lijn hanteert. Uitgangspunt is aldus dat een bestuursorgaan in het algemeen bevoegd is om een herhaalde aanvraag inhoudelijk te behandelen en daarbij het oorspronkelijke besluit in volle omvang te heroverwegen, ook als de rechtzoekende aan de herhaalde aanvraag geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd. Het bestuursorgaan kan er ook voor kiezen om, als er volgens hem geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb de herhaalde aanvraag af te wijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende besluit. Voor het - nieuwe - toetsingskader is van belang welke keuze het college in het voorliggende geval maakt.

[ECLI:NL:CRVB:2016:4872](#)

JnB2017, 2

MK ABRS, 28-12-2016, 201508017/1/A3

Awb 1:3 lid 1, 8:69a

Drank- en Horecawet (Dhw) 1, 3, 7, 15, 18, 24, 29

burgemeester van Schijndel.

BELANGHEBBENDE. De SlijtersUnie is belanghebbende bij haar verzoek om handhavend op te treden jegens een supermarkt wegens het zonder aanwezigheid van een leidinggevende geopend hebben van een slijterij. I.c. is het belang van eerlijke concurrentie in het geding. De in het verzorgingsgebied van de door de supermarkt geëxploiteerde slijterij gevestigde zelfstandige slijterijen worden rechtstreeks in hun belangen geraakt door de weigering om handhavend op te treden jegens de supermarkt, die volgens de SlijtersUnie in strijd met de Dhw een slijterij exploiteert zonder voortdurende aanwezigheid van een leidinggevende. De SlijtersUnie komt op voor deze belangen van zelfstandige slijterijen.

RELATIVITEITSVEREISTE. Er is geen grond voor het oordeel dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan vernietiging van het bestreden besluit wegens strijd met artikel 24, eerste lid, van de Dhw. Hoewel artikel 24, eerste lid, van

de Dhw, niet strekt ter bescherming van de belangen van de SlijtersUnie, draagt de hier aan de orde zijnde schending van deze bepaling wel bij aan het oordeel dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

(...) [Afwijzing] verzoek van de SlijtersUnie om handhavend optreden jegens [appellante sub 2] wegens het zonder aanwezigheid van een leidinggevende geopend hebben van een zogenoemde borrelshop aan de [locatie] in Schijndel (...).

Appellante sub 3 betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend dat de SlijtersUnie geen belanghebbende is bij haar verzoek om handhaving. (...)

Volgens artikel 3, eerste lid, van de statuten van de SlijtersUnie is het doel van de SlijtersUnie het behartigen van de sociale en economische belangen van haar leden, voor zover betrekking hebbende op het slijtersbedrijf, en het bestrijden van al hetgeen deze belangen zou kunnen schaden. Het doel van de SlijtersUnie is derhalve op te komen voor de belangen van haar leden, zijnde natuurlijke en rechtspersonen die het slijtersbedrijf uitoefenen. De SlijtersUnie wordt ook in dit geding geacht voor deze belangen op te komen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 23 augustus 2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AY6762](#)), komt een belangenorganisatie die opkomt voor de belangen van haar leden daarmee op voor een collectief belang, tenzij het tegendeel blijkt. Niet is gebleken dat de SlijtersUnie in dit geval slechts voor een enkel lid opkomt. De doelstelling van de SlijtersUnie is weliswaar in territoriaal opzicht onbegrensd, maar duidelijk is dat de doelstelling in functioneel opzicht beperkt is tot het behartigen van belangen die direct verband houden met slijtersbedrijven. Uit het verweerschrift van de SlijtersUnie, bezien in samenhang met het door appellante sub 3 in het hogerberoepschrift vermelde citaat van de website van de SlijtersUnie, kan worden opgemaakt dat de SlijtersUnie opkomt voor het belang van eerlijke concurrentie. Appellante sub 3 wordt niet gevolgd in haar betoog dat het belang van eerlijke concurrentie in deze zaak niet in het geding is. Ervan uitgaande dat in een slijterij voortdurend een leidinggevende aanwezig moet zijn, is aannemelijk dat hogere kosten moeten worden gemaakt voor de exploitatie van een zelfstandige slijterij dan voor de exploitatie van een slijterij in een supermarkt, indien juist zou zijn dat de leidinggevende zich in die situatie ook elders in die supermarkt mag bevinden en behalve op afroep in de slijterij ook elders in die supermarkt werkzaamheden kan verrichten. De in het verzorgingsgebied van de door [appellante sub 2] geëxploiteerde slijterij gevestigde zelfstandige slijterijen worden derhalve rechtstreeks in hun belangen geraakt door de weigering van de burgemeester om handhavend op te treden jegens [appellante sub 2], die volgens de SlijtersUnie in strijd met de Dhw een slijterij exploiteert zonder voortdurende aanwezigheid van een leidinggevende. De SlijtersUnie komt op voor deze belangen van zelfstandige slijterijen.

Appellante sub 3 wordt evenmin gevolgd in het betoog dat de SlijtersUnie zich het belang van eerlijke concurrentie niet kan aantrekken. De door appellante sub 3 aangehaalde uitspraak van 19 februari 1996 [Red.: [ECLI:NL:RVS:1996:AN5049](#)] geeft niet de huidige stand van de rechtspraak weer, zoals die onder meer is neergelegd in voormelde uitspraak van 23 augustus 2006.

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank terecht geen grond heeft gevonden voor het oordeel dat de SlijtersUnie geen belanghebbende is bij haar verzoek om handhaving. (...)

De burgemeester, [appellante sub 2] en [appellante sub 3] betogen dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan vernietiging van het besluit van 10 maart 2015. Zij voeren aan dat artikel 24 van de Dhw strekt tot bescherming van het belang van de volksgezondheid en niet van het door de SlijtersUnie behartigde concurrentiebelang. (...)

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellant door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van de appellant.

In de geschiedenis van de totstandkoming van de wet, waarmee artikel 24, eerste lid, aan de Dhw is toegevoegd (Kamerstukken II 1997/98, 25 969, nr. 3, blz. 7), is als doel van de wet vermeld: (...)

Hieruit volgt dat de Dhw - en ook artikel 24, eerste lid, van die wet - strekt tot bescherming van het belang van het voorkomen van gezondheidsrisico's en maatschappelijke problemen, waarbij het onder meer gaat om bescherming van de volksgezondheid en de openbare orde. Hieraan doet niet af dat, zoals de SlijtersUnie betoogt, de Dhw blijkens de geschiedenis van de totstandkoming ervan (Kamerstukken II 1961/62, 6811, nr. 3) een tweeledig doel heeft, te weten zowel een sociaal-hygiënisch als een sociaal-economisch doel. Uit die geschiedenis volgt dat het sociaal-economische doel zag op "het inscherpen bij de betrokken ondernemers van hun verantwoordelijkheden in een potentiële gevarezone", hetgeen "nodig [werd] geacht in het belang van de consument". Ook het sociaal-economische doel had dus betrekking op de bescherming van het belang van - kort gezegd - de volksgezondheid en niet op het concurrentiebelang van slijterijen.

In de uitspraak van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:732](#), heeft de Afdeling een correctie op de toepassing van artikel 8:69a van de Awb aanvaard. Die correctie houdt in dat de schending van een norm die niet de bescherming beoogt van de belangen van een belanghebbende, en die op zichzelf genomen dus niet tot vernietiging zou kunnen leiden, kan bijdragen tot het oordeel dat het vertrouwensbeginsel of gelijkheidsbeginsel is geschonden. In de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal van 2 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3680](#), die de Afdeling volgens voormelde uitspraak deelt, is vermeld dat voor een succesvol beroep op het gelijkheidsbeginsel nodig is dat een bedrijf daadwerkelijk is benadeeld doordat aan dat bedrijf, in een situatie die wat betreft de geldende wettelijke voorschriften en de feiten voldoende vergelijkbaar is, verplichtingen zijn opgelegd waaraan zijn concurrent als gevolg van de schending van de betrokken norm niet hoeft te voldoen.

Voor toepassing van deze correctie dient in dit geval te worden beoordeeld of zelfstandige slijterijen worden benadeeld doordat aan hen verplichtingen zijn opgelegd waaraan in supermarkten gevestigde slijterijen als gevolg van het uitblijven van handhavend optreden tegen overtreding van artikel 24, eerste lid, van de Dhw niet behoeven te voldoen. Naar het oordeel van de Afdeling is dat het geval. Bij zelfstandige

slijterijen zijn, naar de aard van de onderneming, geen ruimten aanwezig waarin andere activiteiten worden ontplooid dan de verkoop van drank. Bij slijterijen die in hetzelfde pand als een supermarkt zijn gevestigd, is dat naar de aard van de onderneming wel het geval. Bij laatstvermelde slijterijen staat de burgemeester - ten onrechte - toe dat een leidinggevende niet in de slijtlokaliteit of een andere tot de inrichting behorende besloten ruimte, maar in de supermarkt aanwezig is. De kosten die voor een leidinggevende moeten worden gemaakt, komen in dat geval niet volledig ten laste van de slijterij, maar gedeeltelijk, zo niet hoofdzakelijk, ook ten laste van de supermarkt. Bij een zelfstandige slijterij komen de kosten van een leidinggevende geheel ten laste van de slijterij, omdat de leidinggevende zich alleen kan bezighouden met het verstrekken van sterke drank en andere, slechts aan het slijtersbedrijf gerelateerde activiteiten. Op deze wijze worden aan zelfstandige slijterijen verplichtingen opgelegd waaraan in supermarkten gevestigde slijterijen niet in die mate behoeven te voldoen, terwijl beide gevallen wat betreft de geldende wettelijke voorschriften en de feiten voldoende gelijkenis vertonen. Hoewel artikel 24, eerste lid, van de Dhw, niet strekt ter bescherming van de belangen van de SlijtersUnie, draagt de hier aan de orde zijnde schending van deze bepaling wel bij aan het oordeel dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Derhalve heeft de rechtbank terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan vernietiging van het besluit van de burgemeester van 10 maart 2015 wegens strijd met artikel 24, eerste lid, van de Dhw.

Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3454](https://ecli.nl/RVS:2016:3454)

JnB2017, 3

MK ABRS, 28-12-2017, 201507642/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 6:9

TERMIJNOVERSCHRIJDING. Van de indiening van een bezwaar- of beroepschrift bij verzending per post als bedoeld in artikel 6:9 van de Awb is pas sprake, indien het geheel van handelingen is verricht dat noodzakelijk is om een poststuk door middel van de postdienst de geadresseerde te doen bereiken, waaronder het zorg dragen voor een deugdelijke adressering. Indien door de adressering het poststuk niet bij de geadresseerde, in dit geval de rechtbank, wordt bezorgd maar aan het verzendadres wordt geretourneerd, is aan de verzending een einde gekomen. I.c. is met de retourbezorging van het beroepschrift een einde gekomen aan de verzending. Het beroep is te laat ingediend. De stelling van appellanten sub 1 dat slechts een letter van de postcode verkeerd was en verder alle handelingen waren verricht die noodzakelijk zijn om een poststuk bij de rechtbank te laten bezorgen, behoeft geen bespreking omdat het niet tot een ander oordeel kan leiden.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het bouwen van een bouw- en thuismarkt met afhaalcentrum en parkeerplaatsen alsmede het plaatsen van een erfafscheiding. (...)

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 9 april 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BC9038](#) is van de indiening van een bezwaar- of beroepschrift bij verzending per post als bedoeld in artikel 6:9 van de Awb pas sprake, indien het geheel van handelingen is verricht dat noodzakelijk is om een poststuk door middel van de postdienst de geadresseerde te doen bereiken, waaronder het zorg dragen voor een deugdelijke adressering. Voorts volgt uit die uitspraak dat indien door de adressering het poststuk niet bij de geadresseerde, in dit geval de rechtbank, wordt bezorgd maar aan het verzendadres wordt geretourneerd, aan de verzending een einde is gekomen. In dit geval is met de retourbezorging van het beroepschrift op 28 november 2014 een einde gekomen aan de verzending die het gevolg was van de postbezorging van 21 november 2014. De datum van afgifte van het beroepschrift bij de rechtbank, te weten 28 november 2014, is in dit geval de datum waarop het beroepschrift is ingediend. Nu dat na de daarvoor bestemde termijn is, is het beroep te laat ingediend. De stelling van [appellanten sub 1] dat slechts een letter van de postcode verkeerd was en verder alle handelingen waren verricht die noodzakelijk zijn om een poststuk bij de rechtbank te laten bezorgen, behoeft geen bespreking omdat het niet tot een ander oordeel kan leiden. Daargelaten of zij alle handelingen hebben verricht, is gelet op het voorgaande met de retournering van het beroepschrift een einde gekomen aan de verzending die het gevolg was van de postbezorging van 21 november 2014. Niet is gebleken dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is, hetgeen tussen partijen ook niet in geschil is, zodat het bij de rechtbank ingestelde beroep van [appellanten sub 1] om die reden niet-ontvankelijk is. (...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3452](#)

JnB2017, 4

CRvB, 13-12-2016 (publ. 28-12-2016), 16/450 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 6:2, 8:75

PROCESKOSTEN. I.c. is betrokkene binnen de geldende termijn geïnformeerd over de besluitvorming. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat geen beroep kon worden ingesteld wegens het niet tijdig nemen van een besluit op de aanvraag als bedoeld in artikel 6:2 van de Awb. Dit betekent dat geen sprake was van een situatie waarin een betrokkene beroep heeft moeten instellen om te bewerkstelligen dat een beslissing op de aanvraag wordt genomen en het in de rede ligt dat de rechtbank gebruik maakt van de in artikel 8:75 van de Awb neergelegde bevoegdheid. Hieraan doet niet af dat het college, in strijd met artikel 6:17 van de Awb, het toekenningsbesluit niet tevens aan de gemachtigde had toegezonden. Dit artikel strekt tot bescherming van de procedurele belangen van een betrokkene. Dat is van een andere orde dan de strekking van de bepalingen inzake het tijdig beslissen, die zien op zekerheid omtrent de inhoudelijke positie van een betrokkene tegenover het bestuursorgaan (verwijzing naar arrest HR van 25 oktober 2013, [ECLI:NL:HR:2013:969](#)).

Besluit waarbij aan appellanten bijzondere bijstand is toegekend tot een bedrag van € 146,- (toekenningsbesluit). Dit besluit is niet aan de gemachtigde van appellanten (gemachtigde) toegezonden. (...)

Bij brief hebben appellanten het college in gebreke gesteld in verband met het niet tijdig beslissen op de aanvraag. (...)

In geschil is de vraag of de rechtbank in verband met het niet-ontvankelijk verklaren van het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op de aanvraag terecht heeft geweigerd het college te veroordelen in de proceskosten van appellanten. (...)

4.2 In een geval waarin een betrokkene beroep heeft moeten instellen om te bewerkstelligen dat een beslissing op de aanvraag wordt genomen, ligt het in de rede dat de rechtbank in een voorkomend geval gebruik maakt van de in artikel 8:75 van de Awb neergelegde bevoegdheid. Vergelijk onder meer de uitspraak van 17 maart 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BH8896](#).

Niet in geschil is dat het toekenningsbesluit binnen de daarvoor in de wet gestelde termijn is genomen en dat dit besluit aan appellanten is toegezonden. Nu appellanten de ontvangst van het toekenningsbesluit niet hebben ontkend, moet in dit geval worden aangenomen dat appellanten binnen de daarvoor in de wet gestelde termijn kennis hebben genomen, althans kennis hebben kunnen nemen, van dit besluit. Hieruit volgt dat appellanten binnen de in dit geval geldende termijn waren geïnformeerd over de inhoud van het toekenningsbesluit.

Onder deze omstandigheden was voldaan aan de strekking van de toepasselijke beslistermijn, namelijk het waarborgen dat een betrokkene binnen de in het desbetreffende geval geldende termijn wordt geïnformeerd over de besluitvorming en bij voorkeur over de inhoud daarvan. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat geen beroep kon worden ingesteld wegens het niet tijdig nemen van een besluit op de aanvraag als bedoeld in artikel 6:2 van de Awb. Dit betekent dat geen sprake was van een situatie als bedoeld in 4.2. Hieraan doet niet af dat het college, in strijd met artikel 6:17 van de Awb, het toekenningsbesluit niet tevens aan de gemachtigde had toegezonden. Dit artikel, dat bepaalt dat, indien iemand zich laat vertegenwoordigen, het orgaan dat bevoegd is op het bezwaar of beroep te beslissen de op de zaak betrekking hebbende stukken in ieder geval aan de gemachtigde zendt, strekt tot bescherming van de procedurele belangen van een betrokkene. Dat is van een andere orde dan de strekking van de bepalingen inzake het tijdig beslissen, die zien op zekerheid omtrent de inhoudelijke positie van een betrokkene tegenover het bestuursorgaan. Vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 25 oktober 2013, [ECLI:NL:HR:2013:969](#). (...)

[ECLI:NL:CRVB:2016:4813](#)

JnB2017, 5

MK ABRS, 21-12-2016, 201508728/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Emmen.

Awb 1:3 lid 1

BELANGHEBBENDE. I.c. is appellante belanghebbende bij het besluit waarbij aan [vergunninghouder] een omgevingsvergunning is verleend voor het realiseren van een restaurant. Degene wiens concurrentiebelang rechtstreeks is

betrokken bij een besluit is belanghebbende (vgl. bijv. de uitspraak van de ABRS van 28 januari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:183](#)). Dat is bij een besluit tot het verlenen van een omgevingsvergunning voor het oprichten van een horecavestiging het geval indien een concurrerende vastgoedeigenaar in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment werkzaam is als waarbinnen de op te richten horecavestiging is voorzien. Appellante is eigenaar van een op ongeveer 500 m afstand van het perceel, gelegen pand en is voornemens op de leegstaande eerste verdieping van dat pand, waarop een horecabestemming rust, een wereldrestaurant te realiseren. Daartoe heeft appellante een aanvraag om omgevingsvergunning ingediend. Gelet op deze omstandigheden richt appellante zich als vastgoedeigenaar op hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment als de initiatiefnemer van de voorziene bedrijvigheid. Haar concurrentiebelang is dan ook rechtstreeks betrokken bij het bestreden besluit. De omstandigheid dat de door appellante ingediende aanvraag om omgevingsvergunning volgens het college nog niet volledig is, waarmee het college kennelijk beoogt te betogen dat appellante nog niet is begonnen met de uitvoering van haar voornemens en daarom volgens hem niet als belanghebbende kan worden beschouwd, doet hieraan niet af.

[ECLI:NL:RVS:2016:3395](#)

JnB2017, 6

MK ABRS, 21-12-2016, 201600491/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Awb 8:6, bijlage 2 2

Woningwet 1a

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 1.1a

BEVOEGDHEID. I.c. heeft het college één ondeelbare last onder bestuursdwang opgelegd die is gebaseerd op één en hetzelfde feitencomplex. Daaraan heeft het college niet alleen een overtreding ten grondslag gelegd waarover de rechtbank in eerste aanleg, en de Afdeling in hoger beroep, rechtsmacht heeft (overtreding van artikel 1a van de Woningwet), maar ook een overtreding waarover uitsluitend de Afdeling in eerste en enige aanleg rechtsmacht heeft (overtreding van artikel 1.1a van de Wm). De Afdeling is in een dergelijke situatie bevoegd in eerste en enige aanleg kennis te nemen van het beroep (vgl. de uitspraken van de ABRS van 6 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1458](#) en 20 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1065](#)). De rechtbank was, gelet hierop, niet bevoegd uitspraak te doen op het beroep.

[ECLI:NL:RVS:2016:3416](#)

JnB2017, 7

ABRS, 21-12-2016, 201601294/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 8:56

ZITTING. I.c. is sprake van schending van artikel 8:56 van de Awb nu de zitting is gehouden binnen de termijn dat het vooronderzoek nog liep. Appellante is daardoor in haar belangen geschaad.

[ECLI:NL:RVS:2016:3390](#)

JnB2017, 8

MK CRvB, 13-12-2016 (publ. 03-01-017), 16/430 PW-W

Awb 8:16 lid 1

WRAKING. Uit artikel 8:16, eerste lid, van de Awb volgt dat het verzoek om wraking moet worden ingediend zodra de feiten of omstandigheden die aanleiding zijn voor het wrakingsverzoek aan de verzoeker bekend zijn geworden.

[ECLI:NL:CRVB:2016:4809](#)

JnB2017, 9

MK ABRS, 21-12-2016, 201508496/1/A3

burgemeester van Amsterdam, appellant.

Awb

HOGER BEROEP. Afwijzing aanvraag exploitatievergunning en een drank- en horecavergunning voor prostitutiebedrijf. Het incidenteel hoger beroep van de burgemeester is niet-ontvankelijk vanwege het ontbreken van procesbelang. De burgemeester heeft aangevoerd dat hij meer feiten en omstandigheden aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd dan waar de rechtbank zich in de uitspraak op heeft gebaseerd en het van belang is dat ook over die andere feiten en omstandigheden een oordeel wordt gegeven, in verband met mogelijke toekomstige aanvragen van [appellant sub 2]. Het beroep tegen het bestreden besluit van onder meer [appellant sub 2] is door de rechtbank ongegrond verklaard. Door het instellen van incidenteel hoger beroep kon de burgemeester derhalve niet in een gunstiger positie komen te verkeren ten opzichte van de positie waarin hij na de uitspraak van de rechtbank verkeerde. Dat [appellant sub 2] in de toekomst nieuwe aanvragen zal indienen voor het exploiteren van een prostitutiebedrijf en dat zich daarbij dan hetzelfde feitencomplex als in deze zaak zal voordoen, is zodanig onzeker dat daaraan niet een procesbelang kan worden ontleend.

[ECLI:NL:RVS:2016:3375](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 10

MK CRVB, 29-12-2016 (publ. 06-01-2017), 16/1079 AW

staatssecretaris van Financiën, appellant.

Awb 8:2 lid 1 aanhef en onder a, 8.4 lid 1 onder f, 8:88 lid 1, 8:90 lid 1

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: Wns) I **VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. Uit de tekst van de artikelen 8:88, eerste lid, aanhef en onder d, en 8:2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb volgt op zichzelf niet dat geschillen over schade, geleden in de uitoefening van de werkzaamheden door schending van de zorgplicht, vallen onder het bereik van titel 8:4 van de Awb. Gelet op de MvT bij de Wns en nu de wetgever in artikel 8:4, eerste lid, aanhef en onder f, van de Awb besluiten van bestuursorganen over een verzoek om schadevergoeding wegens onrechtmatig bestuurshandelen heeft uitgesloten van de beroepsprocedure, dient ook voor deze geschillen de verzoekschriftprocedure bij de bestuursrechter, als geregeld in titel 8:4 van de Awb, te worden gevolgd.**

[ECLI:NL:CRVB:2016:5106](https://ecli.nl/crvb/2016/5106)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 11

MK Rechtbank Limburg, 21-12-2016 (publ. 30-12-2016), AWB 15/3286 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Maasgouw, verweerder.

Awb 5:24 lid 3, 5:25 lid 1 en 2

HANDHAVING. Het is in beginsel in strijd met de rechtszekerheid om een (rechts)persoon pas in de kostenverhaalsbeschikking aan te wijzen als overtreder, terwijl het bestuursdwangbesluit waarbij de last is opgelegd niet aan die (rechts)persoon bekend is gemaakt. Toepassing van spoedeisende bestuursdwang brengt echter mee dat de last (noodzakelijkerwijs) pas achteraf bekend wordt gemaakt, zodat er dan, zowel voor een direct aangeschreven overtreder als eventuele andere overtreders, geen mogelijkheid meer is om zelf maatregelen te nemen of om de uitvoering van de bestuursdwang door rechtsmiddelen te voorkomen. In het feit dat bij spoedeisende bestuursdwang niet direct in de last alle overtreders zijn genoemd, wordt geen reden gezien om te concluderen dat het alsnog aanwijzen van meer en/of andere overtreders in de kostenverhaalsbeschikking in strijd komt met het beginsel van rechtszekerheid.

Besluiten waarbij verweerder eisers heeft aangewezen als overtreders en hen een kostenverhaalsbeschikking opgelegd. (...)

In de eerste plaats ziet de rechtbank zich geplaatst voor beantwoording van de vraag of verweerder bevoegd is eisers als overtreders aan te merken in een op de lastgevingen volgende kostenverhaalsbeschikking. In de regel gaan bestuursdwang en kostenverhaal samen. Uit de artikelen 5:24, derde lid, en 5:25, eerste en tweede lid, van de Awb volgt dat de last onder bestuursdwang aan de overtreder(s) bekend wordt gemaakt en dat in de bestuursdwangbeschikking wordt aangezegd dat de kosten voor de toepassing op die overtreder(s) zullen worden verhaald.

In de Nota naar aanleiding van het Verslag (Kamerstukken II 1994/95, nr. 5, 6.87) is over de aanzegging van het kostenverhaal het volgende door de wetgever aangegeven: *Uit het tweede lid vloeit voort dat, als in de beschikking niet wordt vermeld dat toepassing van bestuursdwang op kosten van de overtreder zal geschieden, noch naar artikel 5.2.5, tweede lid, wordt verwezen, kostenverhaal niet mogelijk is.*

Het voorgaande leidt de rechtbank tot de conclusie dat het in beginsel in strijd is met de systematiek van de desbetreffende bepalingen van de Awb om in de kostenverhaalsbeschikking een andere (rechts)persoon aan te wijzen als overtreder dan in de last onder bestuursdwang, te meer als de bestuursdwangbeschikking ook niet aan die andere (rechts)persoon is bekendgemaakt en het kostenverhaal dan ook niet aan die andere (rechts)persoon is aangezegd. De rechtbank vindt voor vorenstaande conclusie steun in r.o. 31 van de uitspraak van de ABRS van 20 april 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1065](#)) waar de Afdeling overweegt dat kostenverhaal van een niet in de bestuursdwangbeschikking opgenomen toepassing van bestuursdwang (voor een andere overtreding) niet aan de orde kan zijn.

De rechtbank acht het in beginsel in strijd met de rechtszekerheid om een (rechts)persoon pas in de kostenverhaalsbeschikking aan te wijzen als overtreder, terwijl het bestuursdwangbesluit waarbij de last is opgelegd niet aan die (rechts)persoon bekend is gemaakt, omdat die (rechts)persoon dan niet in de gelegenheid is geweest om toepassing van bestuursdwang te voorkomen dan wel de kosten daarvan te beperken door maatregelen te (doen) nemen, en evenmin de mogelijkheid is geboden om de grondslagen van de last onder bestuursdwang voordat verweerder de bestuursdwang heeft uitgevoerd, in rechte aan te vechten, en, bijvoorbeeld door het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening, te voorkomen dat de last wordt uitgevoerd. Toepassing van spoedeisende bestuursdwang echter brengt mee dat de last (noodzakelijkerwijs) pas achteraf bekend wordt gemaakt, zodat er dan, zowel voor een direct aangeschreven overtreder als eventuele andere overtreders, geen mogelijkheid meer is om zelf maatregelen te nemen of om de uitvoering van de bestuursdwang door rechtsmiddelen te voorkomen. In het feit dat bij spoedeisende bestuursdwang niet direct in de last alle overtreders zijn genoemd, ziet de rechtbank in dat geval geen reden om te concluderen dat het alsnog aanwijzen van meer en/of andere overtreders in de kostenverhaalsbeschikking in strijd komt met het beginsel van rechtszekerheid. De pas in de kostenverhaalsbeschikking aangewezen overtreders zijn door de aard van de spoedeisende bestuursdwang niet in een zodanig ongunstiger positie dan de direct in de spoedeisende lastgeving genoemde overtreder dat zij van kostenverhaal gevrijwaard moeten blijven.

Het voorgaande leidt tot het oordeel van de rechtbank dat verweerder bevoegd was om in de thans bestreden kostenverhaalsbeschikkingen, in afwijking van de besluiten tot toepassing van de spoedeisende bestuursdwang, eisers alsnog aan te wijzen als overtreders. (...)

[ECLI:NL:RBLIM:2016:11089](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 12

MK ABRS, 21-12-2017, 201508728/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Emmen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4 aanhef en lid 9, 8 lid 3

WABO. Het college was in dit geval onbevoegd voor het wereldrestaurant met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor, zoals dat luidde voor 1 november 2014, omgevingsvergunning te verlenen. Niet voldaan aan de toen nog geldende oppervlakte-eis van 1500 m². Toepassing van artikel 8, derde lid, van bijlage II (overgangsrecht).

(...) omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een restaurant (...).

(...) Met de inwerkingtreding van het besluit van 4 september 2014 tot wijziging van het Bor (Stb. 2014, 333) op 1 november 2014 is artikel 4, negende lid, van bijlage II gewijzigd. Daarbij is in artikel 8, derde lid, van bijlage II, voorzien in overgangsrecht.

(...) De aanvraag om omgevingsvergunning, die is ingediend op 26 juni 2014, ziet op een wereldrestaurant met een oppervlakte van 1.981 m². Het betoog van het college dat het wat betreft toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo gaat om een oppervlakte van 1.500 m², omdat het wereldrestaurant voor niet meer dan 1.500 m² wordt gebruikt in strijd is met het bestemmingsplan, volgt de Afdeling niet. Anders dan het college in dit verband heeft gesteld, maken de entree, garderobe, vluchtroutes en toiletvoorzieningen onderdeel uit van het restaurant dat als zodanig wordt gebruikt in strijd met het bestemmingsplan. Dat, als gesteld door het college, dergelijke ruimten ook aanwezig zijn bij horecagelegenheden die wel in overeenstemming zijn met de functieaanduiding "horeca-1", maakt dat niet anders. Het college was dan ook onbevoegd voor het wereldrestaurant met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor, zoals dat luidde voor 1 november 2014, omgevingsvergunning te verlenen.

Nu niet in geschil is dat geen ander onderdeel van artikel 4 grondslag kon vormen voor toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, wordt vastgesteld dat destijds alleen met toepassing van dat artikelonderdeel, onder 3°, omgevingsvergunning kon worden verleend.

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat het geconstateerde gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan worden gepasseerd. De Afdeling volgt dit standpunt niet. Daartoe overweegt de Afdeling dat, nu als gevolg van het gebrek op de thans voorliggende aanvraag ten onrechte niet is beslist met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder 3°, van de Wabo, niet vaststaat dat, zoals daarvoor is vereist, de raad van de gemeente Emmen een verklaring van geen bedenkingen zou verlenen.

(...) De Afdeling stelt vast dat indien thans een identieke aanvraag om een omgevingsvergunning voor het wereldrestaurant wordt ingediend artikel 8, derde lid, van bijlage II van het Bor niet van toepassing is, zodat het college bevoegd is daarvoor met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder 2° van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor omgevingsvergunning te verlenen. Het college heeft ter zitting gesteld dat het bij een dergelijke aanvraag de omgevingsvergunning zal verlenen. Omdat uit hetgeen onder 3.1 is overwogen volgt dat die vergunning in rechte stand kan houden, ziet de Afdeling aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit (...) in stand zullen blijven.

[ECLI:NL:RVS:2016:3395](https://www.ecli.nl/rvs/2016/3395)

JnB2017, 13

MK ABRS, 21-12-2016, 201507124/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Steenwijkerland.

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 2, aanhef en onder 3

WABO. HANDHAVING. Dwangsom. Hoofregel in het bestuursrecht is dat de heroverweging in de bezwaarprocedure plaatsvindt met inachtneming van de feiten en omstandigheden die zich dan voordoen en de op dat moment geldende rechts- en beleidsregels. Bij het heroverwegen van een besluit tot het opleggen van een last onder dwangsom kan dit in specifieke situaties anders zijn. Dat is bijvoorbeeld het geval in de situatie waarin het gaat om de omstandigheid dat voorafgaand aan het besluit op bezwaar de overtreding is beëindigd. Dit laat echter onverlet dat intussen gewijzigde van kracht zijnde regelgeving dan wel een op handen zijnde wijziging van regelgeving wel omstandigheden zijn die het desbetreffende bestuursorgaan bij heroverweging van zijn handhavingsbesluit dient te betrekken. Het college heeft in dit geval ten onrechte nagelaten te onderzoeken in hoeverre, gezien in het licht van de op 1 november 2014 in werking getreden wijziging van artikel 2, aanhef en onder 3, van Bijlage II van het Bor, de bij het handhavingsbesluit opgelegde last tot sloop dan wel verkleining van de gebouwen 2 en 3 aanpassing behoeft.

(...) onder oplegging van dwangsommen onder meer gelast om (...) twee gebouwen (gebouwen 2 en 3) te slopen en gesloopt te houden dan wel te veranderen tot hetgeen omgevingsvergunningvrij is toegestaan, het gebruik van gebouw 3 ten behoeve van bedrijfsactiviteiten te staken en gestaakt te houden en de kantoorvoorzieningen uit dat gebouw te verwijderen en verwijderd te houden.

(...) [appellant] heeft betoogd dat de rechtbank er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat het college bij het besluit op bezwaar niet heeft betrokken dat met ingang van 1 november 2014 artikel 2, aanhef en onder 3, van Bijlage II van het Bor wat betreft de totale oppervlakte van omgevingsvergunningvrije bijbehorende bouwwerken is gewijzigd. Door die wijziging is een grotere totale oppervlakte van bijbehorende bouwwerken omgevingsvergunningvrij dan waarvan het college is uitgegaan, zo stelt [appellant].

(...) De Afdeling ziet aanleiding de grond inhoudelijk te behandelen. De wijziging van artikel 2, aanhef en onder 3, van Bijlage II van het Bor wat betreft de omgevingsvergunningsvrije oppervlakte van bijbehorende bouwwerken is van betekenis voor de vraag of, en zo ja, in hoeverre, zich ten tijde van het besluit op bezwaar nog een overtreding voordeed. De vraag of en in hoeverre een overtreding zich nog voordeed, raakt de bevoegdheid van het college. Die vraag kan de Afdeling in het kader van de beoordeling van de aangevallen uitspraak wat betreft de rechtmatigheid van het handhavingsbesluit niet onbeantwoord laten. Dat [appellant] de grond in beroep niet zou hebben aangevoerd, is dan ook niet van betekenis.

(...) Hoofddregel in het bestuursrecht is dat de heroverweging in de bezwaarprocedure plaatsvindt met inachtneming van de feiten en omstandigheden die zich dan voordoen en de op dat moment geldende rechts- en beleidsregels. Bij het heroverwegen van een besluit tot het opleggen van een last onder dwangsom kan dit in specifieke situaties anders zijn. Dat is bijvoorbeeld het geval in de situatie waarin het gaat om de omstandigheid dat voorafgaand aan het besluit op bezwaar de overtreding is beëindigd (vgl. uitspraak van de Afdeling van 24 december 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AO0934](#)). Dit laat echter onverlet, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 6 oktober 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN9549](#), dat intussen gewijzigde van kracht zijnde regelgeving dan wel een op handen zijnde wijziging van regelgeving wel omstandigheden zijn die het desbetreffende bestuursorgaan bij heroverweging van zijn handhavingsbesluit dient te betrekken.

Anders dan het college heeft betoogd, is de wijziging van artikel 2, aanhef en onder 3, van Bijlage II van het Bor niet alleen van betekenis voor de bevoegdheid van het college om te handhaven. Die wijziging is ook van betekenis voor de vraag in hoeverre de ter zake van de gebouwen 2 en 3 opgelegde last tot het verwijderen en verwijderd te houden dan wel te veranderen tot hetgeen vergunningsvrij is toegestaan, juist is. Het college heeft derhalve bij het nemen van het besluit op bezwaar ten onrechte nagelaten te onderzoeken in hoeverre, gezien in het licht van de op 1 november 2014 in werking getreden wijziging van artikel 2, aanhef en onder 3, van Bijlage II van het Bor, de bij het handhavingsbesluit van 17 juli 2014 opgelegde last tot sloop dan wel verkleining van de gebouwen 2 en 3 aanpassing behoeft. In dit verband merkt de Afdeling nog het volgende op. Niet in geschil is dat wat het perceel van [appellant] betreft de ingevolge artikel 2, aanhef en onder 3, onder f, onder 3°, van Bijlage II toegestane omgevingsvergunningsvrije oppervlakte van bijbehorende bouwwerken 150 m² bedraagt. Voor de toepassing van deze maximummaat tellen evenwel alle bijbehorende bouwwerken, al dan niet met vergunning gebouwd, in het bebouwingsgebied mee. Op het perceel van [appellant] staan naast de gebouwen 2 en 3 nog twee bijbehorende bouwwerken, door partijen gebouwen 1 en 4 genoemd. Volgens het college bedroeg de totale oppervlakte van de ten tijde van het besluit op bezwaar aanwezige gebouwen 1 tot en met 4 meer dan 228 m². Ingevolge artikel 1, onder 1, van Bijlage II, zoals dat luidde ten tijde van het besluit op bezwaar, wordt onder bebouwingsgebied verstaan: achtererfgebied alsmede de grond onder het hoofdgebouw, uitgezonderd de grond onder het oorspronkelijk hoofdgebouw. Dit betekent dat bijbehorende bijgebouwen die aan het oorspronkelijke hoofdgebouw zijn gebouwd, zoals

op het perceel van [appellant] het gebouw ten behoeve van de bed & breakfast, ook betrokken moeten worden bij de vaststelling in hoeverre omgevingsvergunningsvrij bijbehorende bouwwerken kunnen worden opgericht.
Gelet op het voorgaande is het besluit op bezwaar genomen in strijd met artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), dat bepaalt dat op grondslag van het bezwaar een heroverweging van het bestreden besluit plaatsvindt. De rechtbank heeft dit niet onderkend. (...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3388](https://ecli.nl/RVS:2016:3388)

JnB2017, 14

ABRS, 28-12-2016, 201600991/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Tilburg,
appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1, onder a, onder 2o
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4, aanhef en lid 9
"Beleidsregels gemeente Tilburg kleine buitenplanse afwijkingen o.g.v. artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2o Wabo (planologische kruimelgevallen)"

WABO. De Afdeling is er overigens niet van overtuigd dat een beleidsregel als beoogd door het college, waarmee op voorhand elk ander gebruik van een woning in de bebouwde kom dan het gebruik voor de uitoefening van een beroep of bedrijf aan huis wordt uitgesloten van de mogelijkheid van verlening van een omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan met toepassing van artikel 4, negende lid, van bijlage II van het Bor, de toets in rechte zou doorstaan.

[ECLI:NL:RVS:2016:3482](https://ecli.nl/RVS:2016:3482)

JnB2017, 15

MK ABRs, 28-12-2017, 201507642/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.
Mer-richtlijn

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Besluit milieueffectrapportage (Besluit mer) 2 lid 2, lid 4

Wet milieubeheer 1.1 lid 2 onder a, 7.2 lid 1 aanhef en onder b

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 1°

WABO. Relativiteitsvereiste. De verplichting een vormvrije m.e.r.-beoordeling uit te voeren strekt niet ter bescherming van de belangen van Praxis. De bouwmarkt van Praxis is gevestigd op een afstand van ongeveer 2 km van de voorziene bouwmarkt en Praxis heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij ondanks deze afstand de gevolgen van de voorziene bouwmarkt voor het milieu zal kunnen ondervinden. Hetgeen is bepaald in artikel 8:69a van de Awb staat aan vernietiging van het besluit in de weg.

(...) omgevingsvergunning (...) voor het bouwen van een bouw- en thuismarkt met afhaalcentrum en parkeerplaatsen (...) alsmede het plaatsen van een erfafscheiding.
(...) Hoger beroep Praxis

Praxis betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het bestemmingsplan, voor zover het een grootschalige bouwmarkt mogelijk maakt, onverbindend moet worden geacht wegens strijd met de Richtlijn betreffende de milieueffectbeoordeling (hierna: Mer-Richtlijn) en het Besluit milieueffectrapportage (hierna: het Besluit mer). Volgens haar is niet uitgesloten dat de activiteit belangrijke nadelige gevolgen kan hebben voor het milieu. Daartoe voert zij aan dat de raad bij het vaststellen van het bestemmingsplan ten onrechte niet op grond van de selectiecriteria van bijlage III bij de Mer-Richtlijn heeft beoordeeld of de realisering van een grootschalige bouwmarkt belangrijke gevolgen voor het milieu kan hebben.

(...) Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 16 maart 2016 , [ECLI:NL:RVS:2016:732](#) dient het bevoegd gezag een vormvrije m.e.r.-beoordeling uit te voeren in gevallen waarin een activiteit genoemd wordt in onderdeel D van de bijlage bij het Besluit m.e.r., maar de omvang van deze activiteit onder de in kolom 2 vastgelegde drempelwaarden blijft. Bezien dient te worden of die activiteit, ondanks dat de drempelwaarden niet worden overschreden, belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben. Indien de te verrichten beoordeling leidt tot de conclusie dat niet kan worden uitgesloten dat de activiteit belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben, dient een m.e.r.-beoordeling te worden verricht, volgens de procedure van paragraaf 7.6 van de Wet milieubeheer. Hoofdstuk 7 van de Wet milieubeheer, waarin de wettelijke regeling van de milieueffectenrapportage is vastgelegd, strekt tot bescherming van het milieu. De bouwmarkt van Praxis is gevestigd op een afstand van ongeveer 2 km van de voorziene bouwmarkt. Gelet op deze afstand en nu Praxis niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij ondanks deze afstand de gevolgen van de voorziene bouwmarkt voor het milieu zal kunnen ondervinden, strekt de verplichting een vormvrije m.e.r.-beoordeling uit te voeren kennelijk niet ter bescherming van de belangen van Praxis.

Nu de verplichting een vormvrije m.e.r.-beoordeling uit te voeren niet ter bescherming van de belangen van Praxis strekt, staat hetgeen is bepaald in artikel 8:69a van de Awb aan vernietiging van het besluit in de weg. De Afdeling acht in dit geval van belang dat indien Praxis in het kader van de bestemmingsplanprocedure zou hebben aangevoerd dat het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan in strijd is met de Mer-Richtlijn en het Besluit mer, artikel 8:69a van de Awb evenzeer aan de vernietiging van dat besluit in de weg zou hebben gestaan. Hetgeen Praxis heeft aangevoerd kan derhalve niet tot vernietiging van het hier aan de orde zijnde besluit leiden. (...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3452](#)

JnB2017, 16

ABRS, 04-01-2017, 201601009/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.3 lid 2, bijlage II: 1 lid 1, 2 aanhef en lid 3

WABO. Nieuwe definitie van het achtererfgebied in artikel 1 van bijlage II van het Bor, zoals dat luidt sinds 1 november 2014, brengt geen verandering in de aanknopingspunten die in de jurisprudentie worden gehanteerd om te bepalen welke zijde van een hoofdgebouw als voorkant moet worden aangemerkt.

(...) [Weigering] aan [appellant] omgevingsvergunning te verlenen voor het bouwen van een carport.

(...) In het Bor, zoals dat luidde tot 1 november 2014 was het achtererfgebied gedefinieerd als: het erf aan de achterkant en de niet naar openbaar toegankelijk gebied gekeerde zijkant, op meer dan 1 m van de voorkant, van het hoofdgebouw. Zoals volgt uit de jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraken van 4 september 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1020](#), en 16 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3058](#)) kan het achtererfgebied worden bepaald door vast te stellen wat de voorgevel van het hoofdgebouw is. Indien er discussie ontstaat over de vraag welke gevel de voorgevel is, moet primair worden afgegaan op de ligging van de voorgevelrooilijn zoals die in het bestemmingsplan of de bouwverordening is aangegeven, zoals artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor bepaalt. Als ook dan nog twijfel bestaat, zal de feitelijke situatie doorslaggevend zijn voor de vraag waar zich de voorgevel bevindt.

Met de inwerkingtreding van het Besluit van 4 september 2014 tot wijziging van het Besluit omgevingsrecht en diverse andere algemene maatregelen van bestuur in verband met het permanent maken van de Crisis- en herstelwet en het aanbrengen van enkele verbeteringen op het terrein van het omgevingsrecht (Stb. 2014, 333) is de omschrijving van het begrip 'achtererfgebied' in artikel 1 van bijlage II van het Bor gewijzigd. De Afdeling ziet geen aanleiding om een andere uitleg te geven aan het begrip 'voorkant' zoals dat is opgenomen in de omschrijving van achtererfgebied in artikel 1 van bijlage II van het Bor, zoals dat luidt sinds 1 november 2014. De Afdeling vindt hiervoor steun in de nota van toelichting bij het Besluit van 4 september 2014. Daarin is vermeld dat om te bepalen welke zijde van een hoofdgebouw als voorkant moet worden aangemerkt, in de jurisprudentie een aantal aanknopingspunten wordt gehanteerd, waarin de nieuwe definitie van het achtererfgebied geen verandering brengt.

De Afdeling zal dan ook in deze zaak bepalen wat het achtererfgebied is door vast stellen wat de voorgevel van de woning van [appellant] [is].(...)

[ECLI:NL:RVS:2017:3](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 28-12-2016, 201602112/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2016:3468](#));
- MK Rechtbank Limburg, 21-12-2016 (publ. 30-12-2016), AWB 15/3286 e.v. ([ECLI:NL:RBLIM:2016:11089](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Handhaving', JnB2017, 11);
- MK Rechtbank Noord-Holland, 13-12-2016 (publ. 30-12-2016), HAA 16/1650 ([ECLI:NL:RBNHO:2016:10613](#));

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 21-12-2016, 201600612/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2016:3420](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 17

MK CRvB, 16-12-2016, 14/1962 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

Europees Sociaal Handvest (ESH) 6

WW 17

WW. WEKENEIS. Het tegenwerpen van de wekeneis zoals neergelegd in artikel 17 van de WW is in strijd met het in artikel 6, aanhef en vierde lid, van het ESH neergelegde stakingsrecht.

Het Uvw heeft appellante op de hoogte gesteld van zijn voornemen de WW-uitkering met ingang van 25 augustus 2012 te beëindigen met als effectueringsdatum 19 maart 2013. Reden daarvoor is dat appellante in de laatste 36 weken voor haar eerste werkloosheidsdag niet in ten minste 26 weken arbeid heeft verricht (de in artikel 17 van de WW neergelegde wekeneis). In reactie daarop heeft appellante onder meer aangevoerd dat het tegenwerpen van de wekeneis in strijd is met het in artikel 6, aanhef en vierde lid, van het Europees Sociaal Handvest – herzien – (ESH) neergelegde stakingsrecht.

Raad: Tussen partijen is uitsluitend in geding de vraag of het tegenwerpen van de in artikel 17 neergelegde wekeneis in het onderhavige geval leidt tot schending van het in artikel 6, aanhef en vierde lid, van het ESH neergelegde stakingsrecht. De vertegenwoordiger van het Uvw heeft ter zitting van de Raad te kennen gegeven, dat mocht deze vraag bevestigend worden beantwoord, de stakingsdagen voor de hoogte van de WW-uitkering geen verlagend effect zullen hebben.

Op grond van artikel 17 van de WW, zoals dat luidde ten tijde van het primaire besluit, ontstaat recht op uitkering voor de werknemer indien hij in 36 weken onmiddellijk voorafgaand aan de eerste dag van werkloosheid in ten minste 26 weken als werknemer arbeid heeft verricht.

(...) Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad (zie onder meer het arrest van 19 juni 2015, [ECLI:NL:HR:2015:1687](#)) zijn beperkingen van het stakingsrecht slechts gerechtvaardigd indien deze maatschappelijk gezien dringend noodzakelijk zijn. Bij de beoordeling óf een beperking of uitsluiting van de uitoefening van het recht op collectieve actie in het concrete geval, maatschappelijk gezien, dringend noodzakelijk is, dient de rechter alle omstandigheden mee te wegen.

Geoordeeld wordt dat er sprake is van een indirecte beperking van het stakingsrecht doordat een WW-uitkering wordt ontzegd omdat een betrokkene gedurende de periode van 36 weken voorafgaand aan diens eerste werkloosheidsdag meer dan 10 weken heeft deelgenomen aan een rechtmatige staking. Door het vasthouden aan de wekeneis zullen werknemers er mogelijk van worden weerhouden deel te nemen aan een staking uit vrees dat zij anders geen recht zullen hebben op een WW-uitkering. De financiële druk die hiervan uitgaat, is in strijd met de strekking van artikel 6, aanhef en vierde lid, van

het ESH, namelijk het waarborgen van de doeltreffende uitoefening van het recht op collectief onderhandelen.

Niet is gebleken van omstandigheden die de indirecte beperking van het stakingsrecht kunnen rechtvaardigen. Het Uvw heeft aangevoerd dat de WW niet bedoeld is voor financiële compensatie van stakingsdagen. Dit argument kan niet leiden tot de conclusie dat er sprake is van een gerechtvaardigde beperking van het stakingsrecht. De WW is gericht op het bieden van een inkomensvoorziening in geval van niet-verwijtbare werkloosheid. Dat na een staking een aanspraak op een WW-recht ontstaat, is met die doelstelling niet in strijd. Bovendien wordt vastgesteld dat in de artikelen 2 en 3d van het Besluit loondagen Werkloosheidswet en Wet werk in inkomen naar arbeidsvermogen dagen waarover een werknemer geen loon heeft ontvangen wegens werkstaking, gelijkgesteld worden met dagen waarover loon is ontvangen. In het Dagloonbesluit werknemersverzekering (Dagloonbesluit), zoals dat nu luidt, is niet voorzien in het meenemen van stakingsdagen bij de vaststelling van het dagloon, maar blijkt het Besluit van 24 oktober 2016 tot wijziging van het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen in verband met starters, stakingsdagen en 104 weken wachttijd Wet WIA (Stb. 2016, 390) wordt het Dagloonbesluit aangepast, in zoverre dat stakingsdagen voortaan wel zullen worden meegenomen bij de vaststelling van het dagloon. Blijkens de nota van toelichting bij dit Besluit is hieraan ten grondslag gelegd dat staking in de referentieperiode tot een dagloonverlagend effect kan leiden, omdat een werkgever niet zonder meer verplicht is om het loon door te betalen aan een werknemer die deelneemt aan een staking, hetgeen volgens de minister een ongewenst effect is. Gelet op de importantie van het stakingsrecht moet geconcludeerd worden dat het niet treffen van enig regeling voor de toegang tot de WW-uitkering na een werkstaking terwijl dit wel is gedaan voor de duur van de WW-uitkering en binnenkort ook zal geschieden voor de hoogte van die uitkering, een niet gerechtvaardigde beperking van het stakingsrecht vormt. Het door de rechtbank aan de uitspraak van de Raad van 7 augustus 2008 ([ECLI:NL:CRVB:2008:BD9919](#)) ontleende rechtvaardigingsgrond, dat de werkgever over de stakingsdagen geen loon verschuldigd is en er over die dagen dus geen premies worden afgedragen, leidt niet tot een andere conclusie, omdat het niet-afdragen van premies niet valt te brengen onder één van de in artikel G van het ESH genoemde belangen.

De minister is gevraagd hoe de keuze om voor de toegang tot de WW-uitkering stakingsuren niet gelijk te stellen met arbeidsuren zich verhoudt tot het stakingsrecht. Daarop is geantwoord dat werknemers zich er niet van laten weerhouden te staken door het niet meenemen van wegens staking niet gewerkte uren, zodat er geen sprake is van een feitelijke belemmering van het stakingsrecht. Nu reeds hiervoor is geoordeeld dat er (ook) in het onderhavige geval wel sprake is van een beperking van het stakingsrecht, kan dit standpunt van de minister niet worden gevolgd.

Uit overwegingen (...) volgt dat het tegenwerpen van de wekeneris zoals neergelegd in artikel 17 van de WW in strijd is met het in artikel 6, aanhef en vierde lid, van het ESH neergelegde stakingsrecht. Dit betekent dat de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit moeten worden vernietigd. Het Uvw dient opnieuw op het bezwaar tegen het besluit van 12 september 2012 te beslissen met inachtneming van deze uitspraak. De

Raad ziet met het oog op een voortvarende afwikkeling van dit geschil aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb te bepalen dat beroep tegen het nieuwe besluit slechts kan worden ingesteld bij de Raad.

[ECLI:NL:CRVB:2016:4829](https://ecli.nl/crvb/2016/4829)

JnB2017, 18

MK CRvB, 14-12-2016, 15/1750 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 77a

WW. ZELFSTANDIGE. Startersregeling. Het Uvw heeft appellant ten onrechte toestemming onthouden om gedurende een periode van 26 kalenderweken met behoud van uitkering werkzaamheden als zelfstandige te verrichten.

Raad: Partijen verschillen van mening over de vraag of de werkzaamheden die appellant al voor zijn werkloosheid buiten zijn dienstverband had verricht in de weg staan aan de toepassing van de startersregeling. Ter zitting van de Raad heeft appellant toegelicht dat hij in de periode voor zijn werkloosheid als historicus is gevraagd om te spreken tijdens 'De nacht van de geschiedenis' en dat hij ook een column heeft geschreven, waarmee enige tijd was gemoeid. De werkzaamheden die appellant sinds 1 september 2014 is gaan verrichten als zelfstandige betreffen meer journalistiek redactioneel werk. Er is geen aanleiding te twifelen aan deze toelichting van appellant.

De door appellant verrichte activiteiten voordat hij als zelfstandige is begonnen, volgens zijn door het Uvw niet betwiste schatting hooguit drie per jaar, waren dus slechts zeer incidenteel van aard. Bovendien betroffen het geen activiteiten waar hij naar op zoek was, maar waarvoor hij als (gepromoveerd) historicus is gevraagd. Appellant heeft deze activiteiten, waartegenover geen reële beloning stond, niet verricht met het oogmerk op het verwerven van inkomen. Deze activiteiten kwalificeren daarom niet als werkzaamheden in de zin van artikel 77a, eerste lid, aanhef en onder b, van de WW die aan het verlenen van toestemming in de weg staan. Hieruit volgt dat het Uvw appellant ten onrechte toestemming heeft onthouden om gedurende een periode van 26 kalenderweken met behoud van uitkering werkzaamheden als zelfstandige te verrichten. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2016:4966](https://ecli.nl/crvb/2016/4966)

JnB2017, 19

MK CRvB, 14-12-2016, 14/6474 WW, 14/6475 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 61

BW 7:663

WW. Overgang van onderneming. De Raad acht de meer inhoudelijke feiten en omstandigheden van zwaarder gewicht dan de meer formele genoemde feiten en omstandigheden. Onvoldoende grondslag om te oordelen dat moet worden gesproken van het daadwerkelijk voortzetten of hervatten van dezelfde of soortgelijke activiteiten door de nieuwe ondernemer. Van een overgang van onderneming is geen sprake geweest. De loonvordering van appellant op [B.V.

2] is dan ook niet overgegaan op [naam B.V. 3] . Dit betekent dat het Uvw op onjuiste gronden de aanvraag van appellant om een faillissementsuitkering heeft afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2016:4969](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 20

Tussenuitspraak CRvB, 20-12-2016, 16/1880 PW-T

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

PW 13

PW. Toetsing door de bestuursrechter van besluiten op een herhaalde aanvraag of een verzoek om terug te komen van een besluit. De Raad hanteert met onmiddellijke ingang de in de overwegingen 3.2 tot en met 3.6 van de uitspraak van de Afdeling ([ECLI:NL:RVS:2016:3131](#)) weergegeven nieuwe lijn.

[ECLI:NL:CRVB:2016:4872](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 21

ABRS, 21-12-2016, 201602609/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 7 lid 1, lid 2

Besluit op de huurtoeslag (Bht) 2b

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. De aan [appellante] uitgekeerde lijfrente kan niet worden gelijkgesteld met de afkoopsommen als bedoeld in artikel 2b, eerste lid, aanhef en onder a, van het Bht, zodat dit inkomensbestanddeel buiten beschouwing kan worden gelaten. De afkoop van een kleine pensioenaanspraak houdt in dat de pensioenuitvoerder de pensioendeelnemer niet levenslang pensioen uitkeert, maar in plaats daarvan eenmalig een bedrag betaalt waarna de aanspraak op een levenslange pensioenuitkering vervalt. Dat [appellante] lijfrente uitgekeerd heeft gekregen vloeit evenwel rechtstreeks voort uit een daartoe strekkende overeenkomst met de verzekeraar (...) en kan dan ook niet worden gezien als afkoop van een aanspraak van ouderdoms- of nabestaandenpensioen.

[ECLI:NL:RVS:2016:3404](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Drank- en horecawet

JnB2017, 22

MK ABRS, 28-12-2016, 201508017/1/A3

Drank- en Horecawet (Dhw) 1, 3, 7, 15, 18, 24, 29

Besluit eisen inrichtingen Drank- en Horecawet 11

Besluit aanvulling omschrijving slijtersbedrijf 1, 2

Burgemeester van Schijndel.

DRANK- EN HORECAWET. Uit de tekst en de geschiedenis van de totstandkoming van de Dhw volgt dat een supermarkt niet kan behoren tot een inrichting waarin het slijtersbedrijf wordt uitgeoefend. Wel kunnen tot de inrichting ook andere ruimten dan de slijtlokaliteit behoren, voor zover is voldaan aan nader omschreven vereisten. Nu de inrichting in dit geval slechts bestaat uit de slijtlokaliteit, heeft de rechtbank terecht overwogen dat [appellante sub 2] artikel 24, eerste lid, van de Dhw heeft overtreden door de slijtlokaliteit voor het publiek geopend te houden zonder dat in de inrichting een leidinggevende aanwezig was.

(...) [Afwijzing] verzoek van de SlijtersUnie om handhavend optreden jegens [appellante sub 2] wegens het zonder aanwezigheid van een leidinggevende geopend hebben van een zogenoemde borrelshop aan de [locatie] in Schijndel (...).

(...) Het begrip inrichting

De rechtbank heeft terecht vooropgesteld dat een inrichting ingevolge artikel 1, eerste lid, van de Dhw bestaat uit de lokaliteiten waarin - in dit geval - het slijtersbedrijf wordt uitgeoefend. Lokaliteiten zijn ingevolge die bepaling besloten ruimten die onderdeel zijn van een inrichting. Dat besloten ruimten slechts deel uitmaken van een inrichting indien daarin het slijtersbedrijf wordt uitgeoefend, wordt bevestigd in de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 1998/99, 25 969, nr. 8, blz. 3), waarin staat: (...)

Uit de tekst en de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 1, eerste lid, van de Dhw volgt derhalve dat besloten ruimten waarin niet het slijtersbedrijf wordt uitgeoefend, niet tot de inrichting behoren, ook al zijn die besloten ruimten op hetzelfde adres of in hetzelfde pand gevestigd als een besloten ruimte waarin wel het slijtersbedrijf wordt uitgeoefend. Of het slijtersbedrijf en de supermarkt door dezelfde onderneming worden geëxploiteerd, doet niet ter zake.

Bepalend is dus in welke besloten ruimten het slijtersbedrijf wordt uitgeoefend.

Ingevolge voormelde bepaling is het uitoefenen van het slijtersbedrijf - voor zover thans van belang - de activiteit bestaande uit het bedrijfsmatig of anders dan om niet aan particulieren verstrekken van sterke drank voor gebruik elders dan ter plaatse. Duidelijk en niet in geschil is dat deze activiteit in elk geval plaatsvindt in de besloten ruimte waarin sterke drank aanwezig is en kan worden gekocht. In dit geval is dat de op de Dhw-vergunning aangeduide slijterij met een oppervlakte van 28 m². Deze ruimte is de slijtlokaliteit in de zin van artikel 1, eerste lid, van de Dhw. De slijtlokaliteit vormt de

kern van de inrichting. Dat volgt ook uit de definitie van het begrip slijtlokaliteit, waarin uitdrukkelijk staat dat een slijtlokaliteit kan samenvallen met een inrichting. Ook andere besloten ruimten kunnen tot de inrichting behoren. Uit voormelde geschiedenis van de totstandkoming van artikel 1 van de Dhw volgt dat die ruimten direct noodzakelijk moeten zijn voor en ten dienste moeten staan van de bedrijfsvoering van het slijtersbedrijf. Voorts dienen die ruimten naar hun situering duidelijk verband te houden met de slijtlokaliteit als kern van de inrichting. Aan die vereisten wordt slechts voldaan indien zij in de onmiddellijke nabijheid van de slijtlokaliteit zijn gelegen en direct zicht bieden op de slijtlokaliteit. Niet is vereist dat die ruimten uitsluitend ten dienste staan van de uitoefening van het slijtersbedrijf. Indien een slijtlokaliteit - zoals in dit geval - in hetzelfde pand als een supermarkt is gevestigd, kan het derhalve ook gaan om ruimten die zowel voor het slijtersbedrijf als voor de supermarkt worden gebruikt. Voorbeelden van dergelijke ruimten zijn een kantoor waarin mede de administratie van het slijtersbedrijf wordt bijgehouden en een ruimte waarin ook de voorraad van de slijtlokaliteit staat.

(...) Het voorgaande leidt tot de conclusie dat uit de tekst en de geschiedenis van de totstandkoming van de Dhw volgt dat een supermarkt niet kan behoren tot een inrichting waarin het slijtersbedrijf wordt uitgeoefend. Wel kunnen tot de inrichting ook andere ruimten dan de slijtlokaliteit behoren, voor zover is voldaan aan de onder 8.2 omschreven vereisten.

Het pand waarin de slijtlokaliteit en de supermarkt van [appellante sub 2] zijn gevestigd omvat evenwel, zoals volgt uit de tot de stukken behorende en ter zitting besproken plattegrond, geen andere besloten ruimten die direct noodzakelijk zijn voor de bedrijfsvoering van het slijtersbedrijf, in de onmiddellijke nabijheid van de slijtlokaliteit zijn gelegen en direct zicht bieden op de slijtlokaliteit. In de onmiddellijke nabijheid van de slijtlokaliteit is weliswaar een kantoor gelegen, maar het kantoor biedt - zoals ter zitting is gezegd - geen direct zicht op de slijtlokaliteit. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de inrichting in dit geval slechts bestaat uit de slijtlokaliteit, zoals die op de vergunning is vermeld.

Bij de door een toezichthouder van de gemeente uitgevoerde controle is in de slijtlokaliteit geen leidinggevende aangetroffen. Nu de inrichting in dit geval slechts bestaat uit de slijtlokaliteit, heeft de rechtbank terecht overwogen dat [appellante sub 2] artikel 24, eerste lid, van de Dhw heeft overtreden door de slijtlokaliteit voor het publiek geopend te houden zonder dat in de inrichting een leidinggevende aanwezig was. Evenzeer terecht heeft de rechtbank overwogen dat de burgemeester bevoegd en - bij gebreke van bijzondere omstandigheden - ook gehouden was tot handhavend optreden jegens [appellante sub 2].(...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3454](https://ecli.nl/RVS:2016:3454)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 23

MK ABRS, 21-12-2016, 201507118/1/A1

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6

Wegenverkeerswet 1994 130 lid 1

WEGENVERKEERSWET. Ne-bis-in-idem. Geen grond voor het oordeel dat het CBR niet in redelijkheid heeft kunnen weigeren terug te komen van het besluit verplichting deelname aan EMG. Verwijzing naar uitspraken ABRS van 22-06-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:1759](#) en 23-11-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3131](#).

De vrijspraak van [appellant], in combinatie met de veroordeling van zijn broer, is niet aan te merken als een nieuw feit of veranderde omstandigheid als bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. Volgens vaste jurisprudentie is een uitspraak van een rechterlijke instantie geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid. De vonnissen bevatten ook geen nieuw gebleken feiten of omstandigheden die in het kader van de eerdere besluitvorming niet konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd. Voorts geen grond voor het oordeel dat het opleggen van een EMG een maatregel is gebaseerd op een "criminal charge" in de zin van artikel 6 van het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2016:3387](#)

JnB2017, 24

ABRS, 28-12-2016, 201600863/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Venlo.

Wegenverkeerswet 1994 2 lid 1 2, 15 lid 1

WEGENVERKEERSWET. Verkeersbesluit. Gelet op artikel 15, tweede lid, van de Wvw 1994 kan bij een verkeersbesluit worden besloten tot het treffen van maatregelen op of aan de weg tot wijziging van de inrichting van de weg, als die maatregelen leiden tot een beperking of uitbreiding van het aantal categorieën weggebruikers dat van een weg of weggedeelte gebruik kan maken. Maatregelen die alleen leiden tot een snelheidsbeperking, kunnen daarom niet krachtens een verkeersbesluit geschieden. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat het college het verzoek om een verkeersbesluit te nemen in zoverre terecht heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2016:3467](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 25

MK ABRS, 28-12-2016, 201602952/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Besluit uitvoering Wav (BuWav) 1d lid 1 aanhef en onder a, sub 1

WAV. Boete. Kennismigrant. In dit geval voldeed het door [appellante] in de maanden mei tot en met juli 2014 betaalde bruto maandloon van [vreemdeling] aan het loonnormbedrag bedoeld in artikel 1d, eerste lid, aanhef en onder a, sub 1, van het BuWav en was voor diens tewerkstelling geen tewerkstellingsvergunning vereist. De vermelde bedragen voor vakantie- en feestdagen zijn betaald op grond van de in artikel 35 en 38 van de CAO bedoelde verplichtingen waaraan [appellante] was gebonden door de met [vreemdeling] gesloten arbeidsovereenkomst. Nu die bedragen zijn gebaseerd op vaste percentages van het feitelijk loon per maand dat is overeengekomen voor het verrichten van arbeid door [vreemdeling], voldoen die aan de gegeven omschrijving van "loon" in artikel 1d, eerste lid, aanhef en onder a, sub 1, van het BuWav, zoals die bepaling luidde ten tijde van belang.

[ECLI:NL:RVS:2016:3472](#)

JnB2017, 26

MK ABRS, 21-12-2016, 201604162/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 19d lid 2

Beleidsregel boeteoplegging Wav 2016 (Stcrt. 2016, nr. 37043) 10

WAV. Terecht boete opgelegd wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. Tewerkstellingsvergunning voor het verrichten van arbeid als frituurkok. Gelet op waarnemingen en verklaringen, kan niet anders worden geconcludeerd dan dat de vreemdeling meer dan incidenteel, feitelijk andere werkzaamheden verrichtte dan die waarvoor de tewerkstellingsvergunning is verleend, waaronder werkzaamheden als nasi/bamikok en als allround- en wokkok. De minister heeft in zijn schriftelijke uiteenzetting uiteengezet dat op grond van artikel 10 van de Beleidsregel boeteoplegging Wav 2016 (Stcrt. 2016, nr. 37043) aanleiding bestaat om de boete met 25% te matigen, omdat de vreemdeling is verantwoord in de administratie van [appellante] en hij is verloond conform de wettelijke regels. Gelet hierop ziet de Afdeling aanleiding om de aan [appellante] opgelegde boete, zoals deze door de rechtbank is vastgesteld, met 25% te matigen.

[ECLI:NL:RVS:2016:3424](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 27

MK ABRS, 21-12-2016, 201509088/1/A3

Nederlandse Zorgautoriteit (hierna: NZa).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10 lid 1 aanhef en onder c

WOB. In dit geval moet, gelet op de samenhang van de prijs van een DBC-zorgproduct met de andere verzochte gegevens, ook de prijs als een bedrijfs- en fabricagegegeven worden aangemerkt. De Afdeling is van oordeel dat de informatie vertrouwelijk is medegedeeld. Het thans gevoerde publiek debat over de transparantie van ziekenhuistarieven neemt niet weg dat thans nog sprake is van bedrijfs- en fabricagegegevens die vertrouwelijk aan DIS zijn verstrekt.

(...) [Afwijzing] verzoek van [appellant] om openbaarmaking van informatie op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob.)

(...) Zorgaanbieders declareren bij zorgverzekeraars niet per verrichting, maar per DBC (Diagnose Behandeling Combinatie). Een DBC is een declarabele prestatie die de uitkomst is van het totale traject vanaf de diagnose door een zorgverlener tot en met de eventuele hieruit volgende behandeling. In de Regeling verplichte aanlevering minimale dataset medisch specialistische zorg (MDS) (hierna: Regeling) is een regeling vervat over de aanlevering van gegevens door zorgaanbieders aan het DBC-Informatiesysteem (hierna: DIS). (...)

(...) [appellant] [heeft] de stichting verzocht om openbaarmaking van alle documenten uit het DIS over:

- de aantallen gedeclareerde DBC-zorgproducten, per DBC-zorgproduct, per maand en per zorgaanbieder;
- de passantentarieven; en
- de gehanteerde prijs per DBC-zorgproduct per zorgaanbieder.

(...) De Afdeling heeft met toepassing van artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb kennis genomen van het door de NZa vertrouwelijk, bij wijze van voorbeeld, overgelegde deelbestand uit het DIS. Dit deelbestand was ook in beroep bij de rechtbank overgelegd. In het deelbestand zijn voor elke maand, voor elke zorgaanbieder en voor elk DBC-zorgproduct de aantallen geleverde DBC-zorgproducten en het gedeclareerde bedrag voor elk DBC-zorgproduct vermeld. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat op basis van de door [appellant] verzochte informatie uit het DIS precies is na te gaan ten aanzien van welke DBC-zorgproducten een zorgaanbieder heeft gedeclareerd en om hoeveel DBC-zorgproducten per DBC-zorgproduct het gaat. De Afdeling volgt het oordeel van de rechtbank dat uit deze gegevens onmiskenbaar wetenswaardigheden over de afzet van producten kunnen worden afgeleid. Of uit de informatie uit het DIS ook wetenswaardigheden over de kring van afnemers, te weten de patiënten, kunnen worden afgeleid, kan in het midden blijven. Daarnaast heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat in de geheime stukken voor elke zorgaanbieder en voor elk DBC-zorgproduct het gedeclareerde bedrag, zijnde de prijs, is vermeld. De prijs van een zorgproduct is een gegeven dat uitsluitend de financiële bedrijfsvoering betreft. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat in dit geval, gelet op de samenhang van de prijs van een DBC-zorgproduct met de andere verzochte gegevens, ook de prijs als een bedrijfs- en fabricagegegeven moet worden aangemerkt. Anders dan [appellant] betoogt, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de verzochte prijzen van DBC-zorgproducten nog actueel zijn. Daarbij is van belang dat de NZa aannemelijk heeft gemaakt dat die prijzen een

voorspellende waarde hebben voor toekomstige onderhandelingen en dat een onderhandelingspartij zijn voordeel kan doen met de openbaar gemaakte prijzen over voorgaande jaren. (...)

(...) Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 17 juli 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:288](#)), is voor de vraag of informatie vertrouwelijk is medegedeeld voldoende dat de gegevens zijn verstrekt in een contact dat een onderneming redelijkerwijs als vertrouwelijk mocht beschouwen. Gelet op de aard, de omvang en de mate van gedetailleerdheid van de door de zorgaanbieders aan de NZa geleverde informatie en nu daaruit wetenswaardigheden over de afzet van producten kunnen worden afgeleid, is de Afdeling van oordeel dat de informatie vertrouwelijk is medegedeeld. (...)

(...) Het thans gevoerde publiek debat over de transparantie van ziekenhuistarieven en het gegeven dat in dat kader een tweetal zorgverzekeraars en een ziekenhuisgroep tarieven, overigens uitsluitend tot de hoogte van de maximale eigen bijdrage, openbaar hebben gemaakt, neemt niet weg dat thans nog sprake is van bedrijfs- en fabricagegegevens die vertrouwelijk aan DIS zijn verstrekt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3415](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB2017, 28

MK ABRS, 21-12-2016, 201507313/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Detacheringsrichtlijn

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 18b lid 1, lid 2, lid 3

WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG. Bezorgen van brieven met verzoek om informatie buiten Nederland. Het doel van het verzoek om informatie was om te controleren of in Nederland geldende regels die mede strekken ter implementatie van de Detacheringsrichtlijn werden nageleefd met betrekking tot werkzaamheden die in Nederland werden verricht. Omdat werkzaamheden verricht in Nederland de aanleiding vormden voor het verzoek om informatie, was de minister bevoegd om een dergelijk verzoek te doen. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat slechts een beperkt gedeelte van de controle, namelijk het bezorgen van de brieven met het verzoek om informatie, heeft plaatsgevonden buiten Nederland en dat ten aanzien van dit gedeelte geen dwang is uitgeoefend.

(...) boete wegens overtreding van artikel 18b, tweede lid, van de Wmm.

(...) Oordeel Afdeling

[appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de aangetroffen personen onder de werkingssfeer van de Wmm vallen, omdat ingevolge artikel 8, tweede lid, van de Verordening (EG) Nr. 593/2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I) Roemeens recht de arbeidsverhouding tussen

hen en [appellante] beheerst. Ook de Richtlijn 96/71/EG (hierna: Detacheringsrichtlijn) is niet van toepassing, aldus [appellante]. Verder voert [appellante] aan dat de minister de Wmm extraterritoriaal heeft toegepast, omdat toezichttaken in Roemenië zijn uitgevoerd, hetgeen niet is toegestaan. Ook voert [appellante] aan dat zij de twee brieven niet heeft ontvangen. De minister had moeten nagaan of de brieven daadwerkelijk aan haar waren aangeboden, aldus [appellante].

De minister is bevoegd op Nederlands grondgebied te controleren of de verplichtingen uit de Wmm worden nageleefd, ongeacht het recht dat de arbeidsovereenkomst beheerst. (...) Naar het oordeel van de Afdeling mocht de minister zich op het standpunt stellen dat een redelijk vermoeden bestaat dat [persoon A], [persoon B] en [persoon C] arbeid verrichtten in Nederland, nu uit het boeterapport blijkt dat de arbeidsinspecteur deze drie personen werkzaamheden op Nederlands grondgebied zag verrichten bestaande uit schoonmaakwerkzaamheden ([persoon C]) en het uitvoeren van tot 'customer service' behorende werkzaamheden, waaronder het aanleren van de documentenstroom ([persoon A] en [persoon B]). De mogelijkheid bestond derhalve dat zij als werknemers in de zin van artikel 18c, derde lid, van de Wmm konden worden aangemerkt. Voor de minister bestond daarom op grond van artikel 18b, tweede lid, van de Wmm de bevoegdheid om bescheiden op te vragen en bestond voor [appellante] de verplichting om op grond van deze bepaling bescheiden te verstrekken waaruit blijkt dat het minimumloon en de minimumvakantiebijslag werd betaald, dan wel tijdig tegenbewijs te leveren en aannemelijk te maken dat geen arbeid werd verricht waarvoor de verplichtingen van de Wmm gelden.

Bij brief van 27 september 2012 heeft de minister [appellante] schriftelijk gevorderd bescheiden te verstrekken waaruit het betaalde loon, de betaalde vakantiebijslag en het aantal gewerkte uren blijkt. Bij brief van 6 december 2012 heeft de minister [appellante] nogmaals gevraagd die informatie te verstrekken. [appellante] heeft die informatie niet verstrekt.

De brieven van 27 september 2012 en 6 december 2012 zijn aangetekend naar het juiste adres van [appellante] in [plaats] te Roemenië verzonden.

(...) Hetgeen de minister ter zitting bij de Afdeling heeft verklaard, in combinatie met hetgeen op de achterzijde van de enveloppen zichtbaar is, brengt de Afdeling tot het oordeel dat aannemelijk is dat de brieven zijn aangeboden op de wijze die daartoe ter plaatse van bestemming is voorgeschreven.

De controle die in het kader van de Wmm heeft plaatsgevonden, had betrekking op werkzaamheden die [persoon A], [persoon B] en [persoon C] op Nederlands grondgebied hadden verricht. De rechtbank heeft terecht overwogen dat hetgeen over de extraterritoriale werking van de Wmm is aangevoerd, in dit geval niet leidt tot vernietiging van het bestreden besluit. Daarbij heeft de rechtbank terecht in aanmerking genomen dat aan [appellante] alleen twee brieven zijn verstuurd om haar in staat te stellen te voldoen aan de verplichting om bescheiden over te leggen, nu deze informatie in Nederland niet gegeven kon worden. Deze brieven komen voort uit een controle in Nederland waarbij was geconstateerd dat werkzaamheden door de genoemde personen waren verricht. Het doel van het verzoek om informatie was om te controleren of in Nederland geldende regels die mede strekken ter implementatie van de

Detacheringsrichtlijn werden nageleefd met betrekking tot werkzaamheden die in Nederland werden verricht. Omdat werkzaamheden verricht in Nederland de aanleiding vormden voor het verzoek om informatie, was de minister bevoegd om een dergelijk verzoek te doen. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat slechts een beperkt gedeelte van de controle, namelijk het bezorgen van de brieven met het verzoek om informatie, heeft plaatsgevonden buiten Nederland en dat ten aanzien van dit gedeelte geen dwang is uitgeoefend.

(...) Gelet op hetgeen onder 2.1. tot en met 2.3. is overwogen was de minister bevoegd een bestuurlijke boete op te leggen. Nu de informatie niet is verstrekt en de boete is opgelegd om deze reden, is de rechtbank terecht niet toegekomen aan de vraag of de werkzaamheden al dan niet aangemerkt moeten worden als werkzaamheden die onder de Detacheringsrichtlijn vallen. (...).

[ECLI:NL:RVS:2016:3412](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB2017, 29

MK ABRS, 21-12-2016, 201600760/1/A3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Wet wapens en munitie 7 lid 2 aanhef en onder d, 28 lid 1, lid 2 aanhef en onder a, 38 lid 2

Circulaire Wapens en Munitie 2013

WET WAPENS EN MUNITIE. Intrekking van het aan het gilde verleende verlof tot het voorhanden hebben van zes enkelloops hagelgeweren. De staatssecretaris heeft zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het redelijk belang als bedoeld in artikel 28, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wwm bij het verlof tot het voorhanden hebben van de zes basculerende hagelgeweren is vervallen. Mede gelet op zijn beoordelingsruimte [red: verwijzing naar uitspraak ABRS van 06-05-2015 [ECLI:NL:RVS:2015:1455](#)] heeft de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het schieten met een basculerend hagelgeweer een risico voor de veiligheid oplevert.

[ECLI:NL:RVS:2016:3423](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 30

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 28-11-2016 (publ. 21-12-2016), AWB 16/12900

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 14

KINDERPARDON. Contra-indicatie. Niet meewerken aan uitzetting bij Dublinclaimanten. Beoordeeld dient te worden of eiseres heeft meegewerkt aan haar vertrek, waarbij van belang is enerzijds of eiseres desgevorderd heeft meegewerkt aan haar vertrek en anderzijds of eiseres uit eigen beweging het initiatief heeft genomen om haar vertrek naar Italië te bewerkstelligen.

Eiseres heeft een verblijfsvergunning op grond van de Kinderpardonregeling aangevraagd voor haar en haar gezinsleden. Eiseres en haar gezinsleden zijn Dublinclaimanten (Italië). Verweerder heeft aan hen de contra-indicatie 'de vreemdeling heeft niet meegewerkt aan zijn vertrek' tegengeworpen. Tussen partijen is niet in geschil dat de drie criteria zoals deze in verweerders beleid (paragraaf B9/6.2 van de Vc 2000) zijn uitgewerkt bij de hier aan de orde zijnde contra-indicatie, niet van toepassing zijn op eiseres en haar gezinsleden omdat zij Dublinclaimanten zijn. Dit betekent dat in het geval van eiseres de vraag of aan haar al dan niet terecht de contra-indicatie is tegengeworpen, niet kan worden beoordeeld in het licht van deze criteria. Beoordeeld dient te worden of eiseres heeft meegewerkt aan haar vertrek, waarbij van belang is enerzijds of eiseres desgevorderd heeft meegewerkt aan haar vertrek en anderzijds of eiseres uit eigen beweging het initiatief heeft genomen om haar vertrek naar Italië te bewerkstelligen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet heeft meegewerkt aan haar vertrek. Dat ten behoeve van eiseres en haar gezinsleden een interim measure is getroffen die ruim drie jaren van kracht is geweest, doet hieraan niet af. Verweerder heeft van eiseres kunnen verlangen dat zij zowel gedurende de periodes dat zij geen rechtmatig verblijf had alsook gedurende de periodes van rechtmatig verblijf, meewerkte aan haar vertrek, zowel desgevorderd als uit eigen beweging.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:14630](https://ecli.nl/RBDHA:2016:14630)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB2017, 31

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-12-2016, AWB 16/5214

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 62a lid 1 b lid 3, 66a lid 1

INREISVERBOD. Verweerder kan geen ongewenstverklaring uitvaardigen tegen een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander met verblijfsrecht in Spanje.

Eiser is een derdelander met een verblijfsrecht in Spanje en verblijft niet langer rechtmatig in Nederland. De rechtbank stelt vast dat artikel 62a, eerste lid, aanhef en onder b, en het derde lid, van de Vw 2000 voorziet in een regeling van de situatie van eiser. Verweerder had ofwel eiser moeten opdragen zich onmiddellijk naar Spanje te begeven en bij niet voldoen aan dit bevel een terugkeerbesluit uitvaardigen, ofwel om redenen van openbare orde meteen een terugkeerbesluit moeten uitvaardigen tegen eiser. Vervolgens had verweerder dienen te onderzoeken of een inreisverbod moet worden opgelegd, daarmee toepassing gevende aan Hoofdstuk 6, derde afdeling, van de Vw 2000.

Naar het oordeel van de rechtbank staat de toepasselijkheid van Hoofdstuk 6, afdeling 3, van de Vw 2000 aan de ongewenstverklaring op grond van artikel 67, eerste lid, van de Vw 2000 in de weg. De rechtbank volgt verweerder niet in zijn kennelijke standpunt dat het verweerder vrij staat om afdeling 3 niet toe te passen. De tekst van artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000 laat het niet toe dat verweerder ervoor kiest om geen inreisverbod uit te vaardigen. Daartoe wijst de rechtbank op de systematiek van de vreemdelingenwet, die in overeenstemming is met de Terugkeerrichtlijn. De systematiek verplicht verweerder immers in gevallen als het onderhavige tot het opleggen van een terugkeerbesluit en in vervolg daarop, bij het niet uit eigen beweging verlaten van Nederland, tot het uitvaardigen van een inreisverbod, tenzij er redenen zijn om daarvan af te zien. Het feit dat eiser onder de personele werkingsfeer van de Terugkeerrichtlijn valt, brengt reeds mee dat afdeling 3 van toepassing is, nu in deze afdeling het inreisverbod van de Terugkeerrichtlijn is geïmplementeerd. De dwingende formulering van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn staat er eveneens aan in de weg dat verweerder buiten de Terugkeerrichtlijn om in plaats daarvan een andere (nationale) maatregel toepast. Verweerder kan dus geen ongewenstverklaring uitvaardigen tegen een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:15817](https://ecli.nl/RBDHA:2016:15817)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 32

Voorzieningenrechter ABRS, 20-12-2016, 201609138/3/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 8:81

ASIEL. De voorzieningenrechter zal thans, als hij daartoe wordt verzocht in zaken waarin een 'arguable claim' over artikel 3 van het EVRM voorligt, meer dan voorheen aanleiding zien de voorlopige voorziening te treffen dat een vreemdeling niet wordt uitgezet voordat op het door hem ingestelde hoger beroep is beslist, ook als nog geen concrete uitzetdatum bekend is.

In zijn arrest van 5 juli 2016, A.M. tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:2016:0705JUD002909409](#) (hierna: het arrest A.M.) heeft het EHRM onder verwijzing naar zijn eerdere rechtspraak overwogen dat het hoger beroep bij de Afdeling, in zaken waarin een gestelde schending van artikel 3 van het EVRM voorligt, geen effectief rechtsmiddel is als bedoeld in artikel 35 van het EVRM dat moet worden uitgeput voordat een vreemdeling zich tot het EHRM kan wenden. Het gaat voortsnog de rechtsvormende taak van de Afdeling en haar voorzieningenrechter te buiten om, in afwijking van de door de wetgever gemaakte keuzes, aan het hoger beroep bij de Afdeling in asielzaken van rechtswege schorsende werking toe te kennen. Dat betekent dat het in eerste instantie aan de wetgever – en niet aan de bestuursrechter – is om te bepalen in welke gevallen en op welke wijze aan het instellen van hoger beroep bij de Afdeling in asielzaken schorsende werking wordt toegekend (vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 1 april 2014, [ECLI:NL:HR:2014:770](#)). Dat laat onverlet dat de voorzieningenrechter, binnen de mogelijkheden die de Awb en de Vw 2000 hem op dit moment bieden, aanleiding ziet zijn rechtspraak over verzoeken om een voorlopige voorziening nu al zoveel mogelijk in lijn te brengen met de blijkens de rechtspraak van het EHRM vereiste rechtsbescherming. Daarom zal de voorzieningenrechter thans, als hij daartoe wordt verzocht in zaken waarin een 'arguable claim' over artikel 3 van het EVRM voorligt, meer dan voorheen aanleiding zien de voorlopige voorziening te treffen dat een vreemdeling niet wordt uitgezet voordat op het door hem ingestelde hoger beroep is beslist, ook als nog geen concrete uitzetdatum bekend is. Die voorziening wordt echter in beginsel niet getroffen als op voorhand aannemelijk is dat de aangevallen uitspraak in de bodemprocedure zal worden bevestigd. Die omstandigheid kan zich onder meer voordoen als de vreemdeling afkomstig is uit een veilig land van herkomst (zie de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2474](#)).
[ECLI:NL:RVS:2016:3350](#)

JnB2017, 33

MK ABRS, 30-12-2016, 201505920/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000

ASIEL. Verhouding tussen de onderzoeksmethode en de beoordeling van de staatssecretaris naar de geloofwaardigheid van een passieve bekering, dan wel een actieve bekering met passieve elementen zoals die van de vreemdeling, enerzijds, en de onderzoeksmethode van een door een vreemdeling ingeroepen onderzoeker, zoals in dit geval Van Saane, anderzijds.

Op grond de stukken en het verhandelde ter zitting staat vast dat zowel bij de onderzoeksmethode van Van Saane als bij die van de staatssecretaris rekening wordt gehouden met de mogelijkheid van een zogenoemde passieve bekering of, zoals in het geval van de vreemdeling, een actieve bekering met enkele passieve elementen. De onderzoeksmethode van de staatssecretaris verschilt verder ook niet wezenlijk van die van Van Saane, omdat zij beiden uitgaan van het zogeheten Rambo-model, en beiden de verklaringen van een vreemdeling over zijn bekering als uitgangspunt nemen voor het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de desbetreffende bekering. [...]

De staatssecretaris heeft in dit verband ter zitting bij de Afdeling toegelicht dat hij, anders dan Van Saane, een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van alle verklaringen van een vreemdeling verricht, ook als deze een bekering als asielmotief aanvoert. In het kader van die beoordeling richt hij zich bij zijn onderzoek en beoordeling van de asielaanvraag niet alleen op de verklaringen van een vreemdeling over zijn gestelde bekering, maar verricht hij een op de persoon van de vreemdeling toegespitste geloofwaardigheidsbeoordeling. Bij de beoordeling van de verklaringen van een vreemdeling over zijn bekering kent hij bijzonder gewicht toe aan de onderlinge samenhang van een asielrelaas en verricht hij een weging van door hem al dan niet geloofwaardig geachte elementen, die bepalend zijn voor zijn standpunt over de geloofwaardigheid van een asielrelaas als geheel (zie ook de uitspraak van de Afdeling van 15 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1630](#)). Hij doet dit aan de hand van de door die vreemdeling afgelegde verklaringen en eventueel overgelegde documenten, die hij beziet tegen de achtergrond van de verklaringen van een vreemdeling over zijn omgeving en herkomst, zoals de houding van de autoriteiten in het land van herkomst of de maatschappelijke opvattingen over het zich afwenden van de islam en het zich bekeren tot het christendom, en wat hem overigens bekend is over andere vreemdelingen die bekeerd zijn in vergelijkbare situaties (zie de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:891](#)). Omdat Van Saane als godsdienstpsycholoog een dergelijke integrale geloofwaardigheidsbeoordeling niet verricht, maar haar oordeel over de geloofwaardigheid van een gestelde bekering uitsluitend baseert op de door een vreemdeling gegeven antwoorden op de vragen die met een bekering verband houden, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat aan het standpunt van Van Saane over de geloofwaardigheid van een bekering van een vreemdeling niet de door de rechtbank daaraan gehechte betekenis toekomt. [ECLI:NL:RVS:2016:3502](#)

JnB2017, 34

MK ABRS, 30-12-2016, 201500632/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000

ASIEL. Onderscheid LHBTI-bekeerlingen in vaste gedragslijn staatssecretaris is niet in strijd met het Unierecht.

De Afdeling heeft bij uitspraak van 24 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA0955](#), de vaste gedragslijn van de staatssecretaris voor het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde bekering uiteengezet en overwogen dat wegens het verschil tussen - onderzoek naar -een gestelde geloofsovertuiging en een gestelde seksuele gerichtheid redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de deugdelijkheid van de wijze waarop de staatssecretaris de beoordeling van de geloofwaardigheid van een gestelde geloofsovertuiging verricht in het licht van het Unierecht. De Afdeling ziet in het arrest van 2 december 2014 [in de gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, A, B en C tegen de staatssecretaris, [ECLI:EU:C:2014:2406](#)] en de wijze waarop de staatssecretaris bedoelde gedragslijn in deze zaak heeft toegepast geen aanleiding thans anders te oordelen. Uit dit arrest volgt dat onderzoek naar en beoordeling van onderdelen van de persoonlijke levenssfeer van

een vreemdeling, zoals een bepaalde geloofsovertuiging, mogelijk is, en dat slechts een beperkte categorie aan vragen, namelijk die gaan over details van de wijze waarop een vreemdeling praktisch invulling geeft aan zijn seksuele gerichtheid, niet is toegestaan. De vragen die in het kader van de vaste gedragslijn voor het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde bekering worden gesteld behoren naar hun aard niet tot die categorie. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat het besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen.

[ECLI:NL:RVS:2016:3512](#)

JnB2017, 35

MK ABRS, 05-01-2016, 201603249/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000

ASIEL. Integrale geloofwaardigheids-beoordeling. Niet is uitgesloten dat de ongeloofwaardigheid van een relevant element binnen een asielrelaas doorwerkt in de geloofwaardigheid van andere relevante elementen, zij het dat de staatssecretaris moet motiveren waarom die doorwerking er is.

In WI 2014/10 staat dat de staatssecretaris bij zijn onderzoek het asielrelaas van een vreemdeling in verschillende relevante elementen onderverdeelt. Volgens de werkinstructie werkt de ongeloofwaardigheid van één relevant element niet automatisch door in andere elementen van een asielrelaas. Op elkaar volgende gebeurtenissen in een verhaallijn moeten zoveel mogelijk op hun eigen merites worden beoordeeld, aldus WI 2014/10.

De Afdeling heeft eerder overwogen dat de staatssecretaris met de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling invulling heeft gegeven aan de uit de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb volgende vereisten van zorgvuldigheid en deugdelijke motivering van besluiten (uitspraak van de Afdeling van 18 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3652](#)). De vereisten die aan de motivering van het standpunt van de staatssecretaris over de geloofwaardigheid van een asielrelaas als geheel worden gesteld zijn afhankelijk van de aard van dat asielrelaas, de verschillende relevante elementen daarin zoals die volgen uit de verklaringen van een vreemdeling, en wat de staatssecretaris over deze verschillende elementen en hun onderlinge samenhang heeft opgemerkt (vergelijk 3.1. van de uitspraak van de Afdeling van 15 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3009](#), en 8.3. van de uitspraak van 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:890](#)).

Uit voormelde uitspraken volgt dat niet is uitgesloten dat de ongeloofwaardigheid van een relevant element binnen een asielrelaas doorwerkt in de geloofwaardigheid van andere relevante elementen, zij het dat de staatssecretaris moet motiveren waarom die doorwerking er is. Die uitleg strookt met WI 2014/10. De bestuursrechter kan dit standpunt zonder terughoudendheid toetsen (vgl. 7. en 7.1 van de uitspraak van 13 april 2016).

[ECLI:NL:RVS:2017:7](#)

JnB2017, 36

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 19-12-2016, AWB 16/27140
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Algerije. Veilig land van herkomst. De rechtbank is van oordeel dat de motivering die verweerder heeft gebezigd niet voldoet aan de eisen die de in artikel 3.37f van het VV 2000 geïmplementeerde bijlage I bij de Procedurerichtlijn daaraan stelt. Daarom ziet de rechtbank aanleiding om de ministeriële regeling van 11 oktober 2016 met nummer 750970 onverbindend te verklaren voor zover Algerije daarbij middels een wijziging van bijlage 13 van het VV 2000 is aangemerkt als veilig land van herkomst.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:15842](https://ecli.nl/RBDHA:2016:15842)

JnB2017, 37

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 04-01-2017, AWB 16/26966

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Algerije. Veilig land van herkomst. De aanwijzing van Algerije als veilig land van herkomst voldoet niet aan de wettelijk voorgeschreven vereisten zoals gesteld in artikel 3.37f van het VV 2000, zodat de rechtbank aanleiding ziet de ministeriële regeling van 11 oktober 2016 onverbindend te verklaren voor zover daarbij Algerije door een wijziging van bijlage 13 van het VV 2000 is aangemerkt als veilig land van herkomst.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:77](https://ecli.nl/RBDHA:2017:77)

JnB2017, 38

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 22-12-2016, NL16.3729 (beroep) en NL16.3730 (verzoek)

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Algerije. Veilig land van herkomst. Algemeen rechtsvermoeden dat vreemdelingen uit Algerije geen internationale bescherming nodig hebben.

Zoals volgt uit de door eiser aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2474](https://ecli.nl/RVS:2016:2474)] dienen, bij de toetsing of een land kan worden aangemerkt als veilig land van herkomst, slechts de in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb genoemde bronnen te worden betrokken voor zover deze beschikbaar zijn. Zoals verweerder ter zitting naar voren heeft gebracht, is er ten aanzien van Algerije geen of geen actuele informatie beschikbaar, afkomstig van de in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb genoemde bronnen. Gelet daarop is de rechtbank van oordeel dat de omstandigheid dat verweerder zijn standpunt, dat Algerije een veilig land van herkomst is, niet heeft gestoeld op deze informatiebronnen, in dit geval geen grond geeft voor het oordeel dat dit standpunt ondeugdelijk is gemotiveerd. Daarbij acht de rechtbank van belang dat het US State Department en Amnesty International onafhankelijke

gezaghebbende bronnen zijn. De rechtbank stelt voorts op basis van het verhandelde ter zitting vast dat eiser niet de inhoud van de door verweerder gebruikte bronnen en de daaruit door verweerder getrokken conclusie heeft betwist. Het beroep van eiser op de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Groningen, van 23 augustus 2016 [[ECLI:NL:RBDHA:2016:9971](#)] kan gelet op het voorgaande in zoverre dan ook niet slagen. Daarnaast is de rechtbank, anders dan zittingsplaats Groningen, van oordeel dat uit Richtlijn 2013/32/EU (de Procedurerichtlijn) niet volgt dat de aanmerking van een land als veilig, met uitzondering van een bepaalde groep, niet mogelijk zou zijn. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de punten 4.12 tot en met 4.15 van de conclusie van Staatsraad Advocaat-Generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 20 juli 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2040](#)). Gelet op het voorgaande bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat vreemdelingen uit Algerije geen internationale bescherming nodig hebben. Het is derhalve aan eiser om aannemelijk te maken dat Algerije wegens zijn specifieke omstandigheden niet veilig is. De rechtbank is van oordeel dat eiser daar niet in is geslaagd, nu hij zijn stellingen op geen enkele wijze heeft onderbouwd of anderszins aannemelijk heeft gemaakt. Gezien het vorenstaande heeft verweerder de aanvraag van eiser terecht ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 als kennelijk ongegrond afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:16254](#)

JnB2017, 39

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 16-12-2016 (publ. 30-12-2016), AWB 16/26863, AWB 16/26864, AWB 16/26867 en AWB 16/26868

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Servië. Veilig land van herkomst. Bij de beoordeling of Servië een veilig land van herkomst is, heeft de Staatssecretaris zorgvuldig onderzocht en deugdelijk gemotiveerd dat er in Servië algemeen gezien en op duurzame wijze geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM plaatsvindt. De aanwijzing van Servië als veilig land van herkomst voldoet aan de vereisten zoals die zijn neergelegd in de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016. Eisers hebben verder niet aannemelijk gemaakt dat Servië voor hen wegens hun specifieke omstandigheden niet veilig is.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:16391](#)

JnB2017, 40

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 19-12-2016, NL16.2779

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Mongolië. Veilig land van herkomst. De algemene werkwijze van (nadere) motivering door verweerder van de aanwijzing als veilig land van herkomst verdient geen schoonheidsprijs en kan leiden tot rechtsongelijkheid.

De rechtbank oordeelt dat de aanvullende en geactualiseerde motivering door verweerder van de aanwijzing van Mongolië als veilig land van herkomst, zoals weergegeven in het bestreden besluit, het verweerschrift en de toelichting ter zitting, een genoegzame onderbouwing is voor het standpunt dat in Mongolië het systeem van rechtsmiddelen in het algemeen voldoende waarborgen biedt tegen schendingen van rechten en vrijheden. Gelet op uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2474](#)] moet de rechtbank concluderen dat het verweerder is toegestaan om de motivering die ten tijde van de aanwijzing van Mongolië als veilig land van herkomst is gegeven nader aan te vullen in een schriftelijk stuk. In het onderhavige geval heeft verweerder deze nadere toelichting ook in het verweerschrift van 21 oktober 2016 gegeven.

Naar het oordeel van deze rechtbank verdient deze wijze van (nader) motiveren geen schoonheidsprijs. Immers, niet valt in te zien dat de thans in het bestreden besluit, verweerschrift en toelichting ter zitting gegeven nadere motivering niet reeds ten tijde van de aanwijzing van Mongolië als veilig land van herkomst had kunnen worden gegeven, zeker gezien de data waarop de thans gebruikte stukken zijn gepubliceerd. De bedoeling is dat deze aanwijzing op zich reeds afdoende wordt gemotiveerd. Door voormelde werkwijze van verweerder wordt een nadere motivering alleen noodzakelijk en gegeven als een concrete beroepsgrond in een individuele zaak daarom vraagt. Dit verdraagt zich moeilijk met de opvatting dat de aanwijzing voldoende moet zijn gemotiveerd omdat het een uitgangspunt is bij de beoordeling van alle asielaanvragen uit het betreffende land. Deze werkwijze kan ook tot gevolg hebben dat de rechtbank in de ene zaak oordeelt dat de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst afdoende is gemotiveerd, terwijl dezelfde rechtbank in een andere zaak bij minder goed gemotiveerde besluiten en/of beter gemotiveerde beroepsgronden die aanwijzing niet accordeert. Dit wringt als de gedachte moet zijn dat de staatssecretaris een algemeen uitgangspunt formuleert voor de beoordeling of een land als veilig land van herkomst wordt aangemerkt. De werkwijze die verweerder thans hanteert als het gaat om het motiveren van het aanmerken van een land als veilig, acht deze rechtbank derhalve uiterst onwenselijk nu dit kan leiden tot rechtsongelijkheid. Of verweerder uit mag gaan van de presumptie dat een land van herkomst veilig is, is dan immers afhankelijk van de kwaliteit van een concreet besluit en de kwaliteit van de wijze van opkomen hiertegen, terwijl naar het oordeel van de rechtbank de beoordeling of het betreffende land een veilig land van herkomst is alleen kan wijzigen als de omstandigheden in dat land veranderen.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:15512](#)

JnB2017, 41

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 13-12-2016 (publ. 21-12-2016),
AWB 16/26357**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30a lid 1 c

Vb 2000 3.106a lid 1 e

ASIEL. Koeweit. Veilig derde land. Verweerder heeft onvoldoende onderbouwd dat Koeweit als veilig derde land kan worden aangemerkt.

Ten aanzien van het gestelde onder artikel 3.106a, lid 1, aanhef en onder e, van het Vb 2000 heeft verweerder gesteld dat de wetgeving in Koeweit weliswaar niet voorziet in de mogelijkheid om in dat land om een vluchtelingenstatus te verzoeken – zoals het Vb 2000 vereist, maar dat er in Koeweit wel door de UNHCR asiel-gerelateerde activiteiten worden uitgevoerd. Nu eiser bovendien eerder in Koeweit heeft gewoond en gewerkt en op die basis aldaar kan terugkeren, bieden de activiteiten van de UNHCR - in combinatie met het voldoen aan het verbod op refoulement - eiser voldoende bescherming aldus verweerder.

De rechtbank is van oordeel dat deze motivering van verweerder onvoldoende steekhoudend is. Zoals verweerder zelf stelt kan eiser in Koeweit niet om een vluchtelingenstatus verzoeken, en kan hij die (dus) ook niet krijgen als dit nodig zou zijn. Hierdoor is niet voldaan aan het vereiste van artikel 3.106a, lid 1, aanhef en onder e, van het Vb 2000, waarin immers uitdrukkelijk wordt vereist dat deze status wel aangevraagd moet kunnen worden én dat eiser ook door Koeweit als vluchteling zal worden erkend – indien dit aan de orde zou zijn. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom niet aan dit wettelijk vereiste voldaan hoeft te worden. Derhalve is tevens onvoldoende onderbouwd dat Koeweit, ondanks de geconstateerde strijdigheid met het bepaalde in artikel 3.106a, lid 1, aanhef en onder e, van het Vb 2000, als veilig derde land kan worden aangemerkt. De rechtbank betreft bij dit oordeel ook het feit dat de bescherming die vluchtelingen in Koeweit volgens verweerder feitelijk gezien wel krijgen niet wordt geboden door de staat, maar door de UNHCR. De UNHCR is niet gelijk te stellen is aan het land Koeweit. Verweerder heeft ook onvoldoende gemotiveerd waarom de bescherming die door / onder de vlag van de UNHCR wordt geboden kan worden beschouwd als bescherming die door het land Koeweit wordt geboden.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:15857](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 42

MK ABRS, 23-12-2016, 201607196/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 12 lid 4, 42

DUBLINVERORDENING. Gelet op voormeld artikel 42 is de termijn van zes maanden als bedoeld in artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening aangevangen op 26 oktober 2015 en afgelopen bij het einde van 25 april 2016, nu die dag dezelfde naam of dezelfde cijferaanuiding heeft als de dag waarop de gebeurtenis of de handeling plaatsvindt die de termijn heeft doen ingaan (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 1 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2865](#)). Anders dan de rechtbank heeft overwogen was derhalve ten tijde van het indienen van de aanvraag om een verblijfsvergunning

asiel op 26 april 2016 de termijn als bedoeld in artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening reeds verstreken. Zij heeft daarom ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris in het besluit terecht tot de conclusie is gekomen dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de vreemdeling om internationale bescherming.

[ECLI:NL:RVS:2016:3441](#)

[Naar inhoudsopgave](#)